

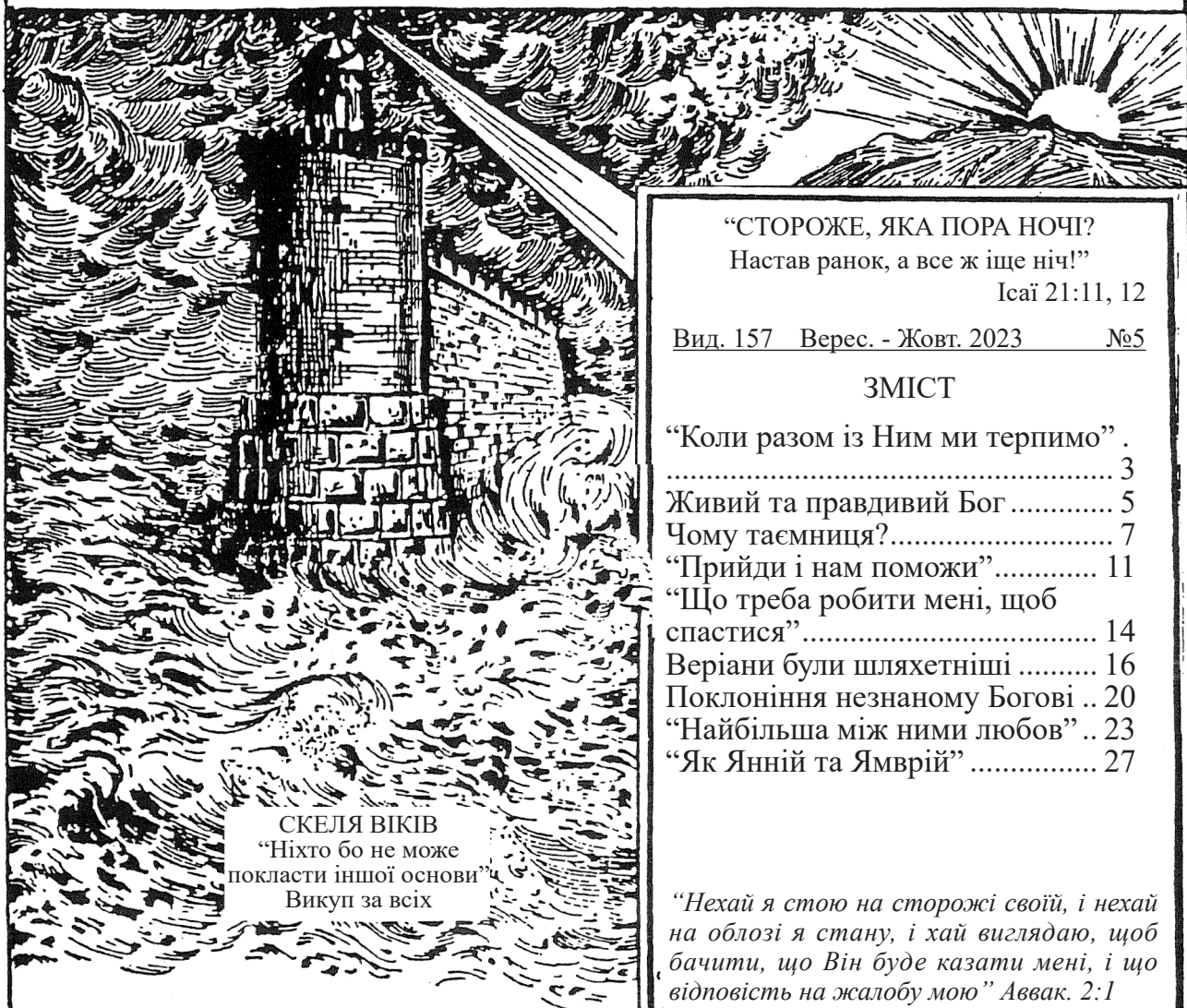

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 157 Верес. - Жовт. 2023 №5

ЗМІСТ

"Коли разом із Ним ми терпимо" .	3
Живий та правдивий Бог	5
Чому таємниця?.....	7
"Прийди і нам поможи".....	11
"Що треба робити мені, щоб спастися".....	14
Веріани були шляхетніші	16
Поклоніння незнаному Богові ..	20
"Найбільша між ними любов" ..	23
"Як Янній та Ямврій"	27

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

“КОЛИ РАЗОМ ІЗ НИМ МИ ТЕРПИМО”

“Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми діти Божі. А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись”
(Римлян 8: 16, 17).

СВ. ЮДА говорить про “наше спільне спасіння” – спасіння від гріха, від смерті, від людської недосконалості до людської досконалості, до всього, що Бог задумав для нашого роду, що наш рід втратив через непослух Адама. Боже-ственный задум полягає в тому, щоб, як сказав наш Господь, Він “прийшов знайти і врятувати загине” (Мт. 18: 11, Гиж.).

Світ потрібно навідати і відновити протягом Тисячоліття, у період суду (покарання) і випробування щодо вічного життя. Тоді вірні і слухняні зі всіх народів отримають повну Реституцію й вічне життя. Але зараз, напередодні цього, “спільне спасіння” через віру приходить до певного класу – до тих, хто має вуха віри, очі віри і слухняне серце. Завдяки заслугі Христа, застосованій за них, відколи Ісус “піднявся на висоту”, “щоб з’явитись тепер перед Божим лицем за нас”, їм приписані, завдяки їхній вірі, усі вигоди реституції. Вони отримують реституцію не дійсним, а лише умовним чином. Їхня віра зараховується їм за праведність, тобто досконалість.

Чому існує така дискримінація в Боже-ственному провидінні: одні чують голос Сина Людського і живуть завдяки виправданню вірою зараз, у той час як інші почують голос Сина Людського, оживуть і вдосконаляться не раніше Тисячоліття, до того ж фактично, а не умовно? “Поправді, поправді кажу вам: Наступає година,

і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують [послухаються], оживуть” (Ів. 5: 25).

Відповідь полягає в тому, що це частина “Там-ємниці” Бога: що Господь зараз шукає і обирає особливий клас, щоб той був співспадкоємцями з Його Сином – співучасниками жертви з Ним і співучасниками слави Його Царства, “Нареченою, Дружиною Агнця”. Особливий порядок, який дозволяє їм бути виправданими вірою, а не дійсно (удосконаленими), має на меті надати їм привілей складати належну жертву, “святу, приємну Богові, як розумну службу їхню” (Рим. 12: 1). Це виправдання вірою необхідне, бо ніщо нечестиве або нечисте не могло потрапити на Господній вівтар, як виразно навчає Закон і чітко показують образи. Кожна жертва для Господнього вівтаря повинна бути “без плями чи вади”. Кожен член нашого роду був заплямований і зіпсований успадкованим гріхом і недосконалістю. Звідси Боже-ственна вимога бути виправданим вірою – не вірою в Угоди, а вірою в дорогоцінну кров Христа, “Агнця Божого, що на Себе гріх світу бере”. Ця віра усвідомлює факт, що хоча гріх світу ще не взятий Божим Агнцем, і світ далі перебуває під осудом, тим не менш, заслуга крові була застосована за “дім” віри і у свій час буде, під Новою Угодою, дієвою для надання прощення кожному створінню з можливістю вічного життя.

А під якою саме Угодою Бог має намір прийняти виправданих вірою, які жертвують собою? Відповідь наступна: Боже-ственна пропозиція Відкупителю пожертвувати Собою і в нагороду за Його жертву бути високо піднесеним до Боже-ственної природи і слави, поширилася, на основі милостивого Божого задуму (як благословення,

що належало тільки Ісусу і стосувалося тільки Його жертви), на всіх, хто в цьому Євангельському віці має характер, подібний до характеру Відкупителя. Вони запрошені до участі в Його жертві, і їм обіцяно, що у випадку вірності вони стануть учасниками Його слави.

Але що це за жертва? Чи могла Справедливість вимагати чогось більшого, ніж життя за життя – смерті Ісуса як викупної ціни за смертний вирок батька Адама? Звичайно, ні. Справедливість не має голосу в тому, що тепер стосується Благодаті. Справедливість не може втручатися, якщо Великому Судді і Відкупителю до вподоби прийняти “Малу Черідку” виправданих віруючих в якості членів під головуванням Відкупителя. Саме ця річ до вподоби Отцю і до вподоби Сину, а отже, є частиною Божественного задуму. Ці члени є “вибраними із передбачення Бога Отця, посвяченням Духа” і через віру в Правду (1 Петр. 1: 2). Їхній вибір не є зміною в Божественному задумі, бо вони були “вбрані в Ньому перше заложення світу” (Еф. 1: 4). Їхній вибір був несподіваним для ангелів і людей, а отже, був “таємницею” і досі залишається “таємницею” для людства. “Світ нас не знає тому, що Його не пізнав” (1 Ів. 3: 1). Але вибір цього класу завжди був Божественною метою. Бог і Отець Господа нашого Ісуса передбачив нас через Ісуса.

Отже, яким би не був Божественний задум для Учителя, Предтечі, Первосвященника, таким є теж Божественний задум для Його членів: вони повинні “ходити слідами Його”, повинні “страждати з Ним”, повинні “доповнювати недостачу скорботи Христової”. Якщо хтось відмовляється від цього, він втрачає своє місце як член Тіла. Знаємо, втім, що повне число “вбраних” врешті-решт буде знайдено, і кожен з них буде брати участь у жертвуванні, бо ніхто інший не є членом Його Тіла. Саме дух Голови, що сходить на них, робить жертву плоті (виправданої плоті) “святою, приємною Богові” (Рим. 12: 1).

Жертва, яку Бог передбачив, яку Ісус виконав і виконує у всіх тих, хто стане Його членами, має на меті лише одне – бути жертвою за гріх. Вона приноситься Богові, є святою і прийнятною. У цьому вона відрізняється від інших жертв, які приносять люди. Наприклад, батько чи мати можуть пожертвувати комфортом або навіть

життям ради свого нащадка, але такі жертви, якими б доречними вони не були, не є жертвою Христа – не є “кращими жертвами”, образно представлені в жертвах тельців і козлів.

Св. Павло звертає нашу увагу на факт, що тільки ті жертви, які спалювалися поза табором, були Жертвою за Гріх. Далі він показує, яким чином наш Господь був жертвою за гріх. Ще далі він вказує на те, що якщо ми є вірними членами Його Тіла, то ми також повинні страждати поза табором як члени жертви за гріх, представленої в “козлі Господньому”. Ця жертва ще не завершена. Вона є в процесі виконання. Звідси вислів апостола: “Тож виходьмо до Нього поза табір, і наругу Його понесімо”. Так само зарізаного козла виносили за табір і спалювали, як це робили попередньо з тельцем (Євр. 13: 11-13). Ці питання, дорогі читачі, належать до Божих глибин, бо “не знає ніхто речей Божих, окрім Духа Божого” (1 Кор. 2: 10). Світ нічого про них не знає. “Вам дано знати таємниці Царства Божого, а тим зовнішнім все подається в притчах” (Мт. 13: 11, Гиж.). Зовнішні перебувають у тому, що Писання називає “зовнішньою темрявою” – темрявою, яка є в теперішньому часі невігластва і забобонів (Мт. 25: 30). Лише небагатьом дозволено входити в бенкетну залу і бачити славу красу багатства Божественної благодаті. Блаженні очі ваші, що бачать, і вуха ваші, що чувають. Що ж до тих, хто ніколи не бачив, то ми співчуваємо їм, і не слід очікувати від них так багато, як від нас самих, благословенних знанням про цю важливу жертву і про славу нагороду за неї. Більше того, оскільки ми зараз перебуваємо в часі просіювання і випробувань, нас не повинно дивувати, що деякі, хто колись поділяв з нами погляди в цих питаннях, стають сліпими до них і йдуть у “зовнішню темряву” щодо них та інших питань, і ми не знаємо, як далеко вони зайдуть. Істини так переплітаються, що одна з них, загублена або спотворена, шкодить сьогодні [R4399] красі всього полотна.

Ми повинні очікувати, що розбіжності зростатимуть і що втрата духовного зору врешті-решт пошириться на інші риси Божественного Плану. Ми не можемо висловити їм нічого, окрім співчуття. Дійсно, для нас їхня справа найбільш жалюгідна. Це практично безнадійна річ, тоді як деякі з тих, хто ніколи не бачив і ніколи не скуштував, можемо сподіватися, ще

побачать і скуштують цієї благодаті. Але про тих, хто бачить, а потім стає сліпим, наш Господь говорить: “Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява” (Мт. 6: 23). Краще було б не знати дороги Правди, ніж відступити від святої заповіді. Та не нам судити один одного. Залишмо все в руках Господа, будучи впевненими, що Він не помилиться. Ми можемо думати, що в чиємусь серці все гаразд, та Господь може бачити, що воно помиляється.

Але наслідки покажуть. І те, що ми не змогли прочитати, та й не повинні були намагатися прочитати про невірність Правді, проявиться в Господній час і в Господній спосіб. Не забуваймо, що той, хто освячує, і ті, хто освячується (Його члени), – одне ціле. Він є у всіх нас. У нашому посвяченні ми втрачаємо нашу людську природу і всі її права, обмінюючи їх на наше духовне членство в Тілі Христа.

R4398 (1909 p.)

ЖИВИЙ ТА ПРАВДИВИЙ БОГ

У структурі мозку шанування розташоване зверху, що побічно підтверджує вираз катехізишу, що “Головна мета людини – прославляти Бога і радіти Ним вічно”. Хоч би якою великою не була порочність нашого роду в темних закутках землі, цей елемент шанування, інстинктивного оцінювання Бога й почуття відповідальності перед Ним становить основу, на якій можна будувати, реконструювати, а також реорганізувати порочні елементи характеру. Без цієї точки опори місіонери та філантропи цілком впали б на дусі і втратили б усяку надію на моральне та соціальне піднесення мас і класів.

Тому той, хто свідомо є приятелем свого роду, повинен робити все, що в його силах, щоб підтримувати цей центр ментальної рівноваги розуму і використовувати його як істотну рису Божественного устрою для благополуччя людини. Той, хто якимось чином або якоюсь мірою псує цей елемент розуму, безсумнівно, виконує руйнівну роботу замість творчої, незалежно від того, усвідомлює він цей факт чи ні. На жаль, ми повинні визнати це! Деякі з найрозумніших людей нашого найбільш інтелектуального часу швидко віддаляються від фундаментальної правди про існування живого та правдивого Бога.

Ці інтелектуали приймають думку про безособистісного Бога, що, з нашого погляду, рівносильно твердженню: “Живого та правдивого Бога немає”. Таку позицію займають не тільки теософи і християнські науковці, а й численні мислителі в сфері науки та філософії. Рідко є намагання дати визначення безособистісного Бога. Найімовірніше, термін “Бог” використовується просто як поступка популярній думці і “неуцтву нерозумних людей”. Ті, хто дотримується такого погляду, часто використовують

слово природа як синонім Бога. Вони, мабуть, справді думають що у всесвіті немає розумного творця; що нашим сонцем, зірками та планетами керують так звані “закони природи”; що людство процвітає й прогресує тільки тому, що на власному досвіді пізнає дію цих законів, прагне співпраці й уникає конфліктів із ними. Християнська Наука, яка має справу не стільки зі схоластиком, скільки зі звичайним розумом, намагається пояснити, що слово “Бог” означає просто “Добро”. Потім, використовуючи щось на зразок гри слів, яка збиває з пантелику розумові здібності невідповідного розуму, її прихильники кажуть нам, що все корисне – добре, а отже, є Богом. Продовжуючи пояснення, вони заявляють, що в кожному дереві й камені є щось добре, щось корисне, і такою ж мірою в них є Бог. Розвиваючи цю думку, вони кажуть, що Бог перебуває в повітрі через його оживляючу дію; що Він перебуває у квітці через її цінність і потрібність для краси та аромату; що Він перебуває в чайнику через його корисність, а також у стільці, столі, підлозі, стелі – у всьому.

Той, хто дотримується таких поглядів, відповідно руйнує свою віру в особистісного Бога, “Живого та Правдивого Бога”, а також в Біблію як Його об’явлення. Як міг безособистісний Бог мати мету, волю, план, програму? Як Він міг дати об’явлення про цю мету, тобто план, у Біблії або якимось інакше? “Той, хто до Бога приходиться, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду”. Такі знайдуть Його. Він виявить їм Свій справжній характер. “Хто шукає, той знаходить”. Але наші друзі з Християнської Науки парирують наше заперечення твердженням, що буддисти й теософи дотримуються тієї ж думки і при цьому

представляють велику частину людської сім'ї. Ба більше, вони стверджують, що однієї і тієї ж думки про безособистісного Бога навчають усі основні віровчення християнства, коли заявляють про віру у всюдисущого Бога! На жаль, ми мусимо визнати, що звинувачення має істотне підґрунтя. Насіння омани з цього приводу було посіяне в наших умах і символах віри давним-давно. Слід зазначити, однак, що ця невідповідність не може бути пред'явлена Біблії, бо, хоча наші Символи Віри були складені нібито згідно зі Святим Письмом, однак правда така, що жодне слово Біблії від Буття до Об'явлення не говорить про Божественну Всюдисутність. Натомість кожне висловлювання на цю тему підтверджує особу Отця і те, що наш Господь Ісус є "образом істоти Його" (Євр. 1: 3).

"Бог є Дух", але Він – істота, особа. Святе Письмо виразно каже нам, що дух не має плоти й тіла, як у нас, але воно так само виразно інформує нас про Божественну особистість і використовує приклад членів та прикмет людського тіла, щоб наблизити Творця до нашого розуміння. Рука Господа (Його Божественна сила) і Око Господа (Його Божественна мудрість) знаходяться в кожному місці. Вуха Господа схилена, щоб почути стогони в'язня. І Серце Вічного напрочуд зичливе.

Небеса – Його Престол, а земля – підніжжя Його ніг. Щоправда, ці вирази ілюстративні, образні, проте вони зображують не безособистісного Творця, а особистісного, Який відчуває, думає, проявляє Свою силу, незадоволений тими, хто грішить, і любить тих, хто прагне виконувати Його волю, ходити стежками праведності. Той, хто тримається цієї думки про праведного, особистісного Бога, допомагає утвердити своє власне серце разом з відповідним характером. Він прагне до подальшого пізнання такого Творця, шукає Його співчуття та захисної турботи і вчиться любити Його, бо ніколи не міг ні цінувати, ні любити Природу чи якусь безладну концепцію пронизуючого простір неживого буття. Той, чиєму розуму і серцю вдається збагнути біблійну особистісність Небесного Отця, вловлює значення слів нашого Спасителя: "Чи ж не п'ять горобців продають за два гроші? Та проте перед Богом із них ні один не забутий. Але навіть волосся вам на голові пороховане все. Не бійтесь: вартіші ви

за багатьох горобців". Такі можуть поклонятися в душі та в правді відповідно до свого знання про Нескінченного, до Якого їм було наказано звертатися: "Отче наш, що еси на небесах". Уявлення про Всемогутнього як всюдисущого є абсолютно незадовільним для нашого розуміння, яке звертається до Бога, Чий престол знаходиться на небесах. Таку саму [OV3] думку наш Спаситель намагався ще раз вселити жінкам, які зустріли Його після воскресіння. Він сказав їм: "Я ще не зійшов до Отця... Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого". Таким чином, загальна тенденція біблійного свідчення підтверджує думку, яку ми приймаємо з природи, підсилює і розвиває її, вказуючи на місцезнаходження, а також на властивість серця, розуму і сили. Незалежно від істинності цих двох теорій, представлене Біблією є, безсумнівно, найбільш допоміжним для людства.

Відсутність особистісного Бога, зрештою, має означати для мислячого розуму відсутність Законодавця, Судді, відсутність справедливості, любові, милосердя, особистих стосунків, які є між батьком і дитиною. Це означало б втрату самої основи християнської віри і вчення.

Таким чином, біблійне уявлення про Всемогутнього найбільше відповідає нашому розуму і є найбільш помічним для нас, а саме, що Він – великий Бог, безмежний у Своїй мудрості, Своїй справедливості, Своїй любові та Своїй силі. Він особисто мешкає на небесах, але Його вплив і сили пронизують всесвіт. Ми можемо лише недосконало уявити собі різні канали Його інформації та незліченні знаряддя, за допомогою яких Він може здійснювати Всемогутню Владу. У світлі сучасних винаходів у нас є, щонайменше, натяки на це, бо хіба не може людина спілкуватися за допомогою бездротової телеграфії за сотні миль? На додаток, хіба вона не може використовувати хвилі Герца для передачі енергії? Хіба вона не може за допомогою телескопа значно розширити своє бачення, а за допомогою мікроскопа побачити речі, які інакше розрізнити було би неможливо? І якщо нікчемна людина, недосконала й занепала, "в беззаконні народжена і в гріху зачата", "короткоденна та повна печалями", може в такий спосіб розширити свої природні властивості, то які обмеження вона могла б справедливо чи

мудро накласти на розум і силу свого Творця? “Хіба Той, що ухо щепив, чи Він не почує? Хіба Той, що око створив, чи Він не побачить?” Чи Того, Хто дав людям почуття справедливості, хіба ми не повинні вважати самим уособленням Справедливості? Чи Того, Хто дав нам почуття симпатії, співчуття і любові, хіба ми не повинні вважати тим, Хто, як Автор наших властивостей, нескінченно перевершує наші найвищі людські ідеали? Для наших нинішніх цілей нам навіть не обов’язково бути віруючими в Біблію, щоб сформулювати у своїй свідомості уяву про славний характер і прикмети нашого Творця. Правдиві, правильні погляди на вчення Святого Письма, безсумнівно, допоможуть нам у наших уявленнях, але наразі ми звертаємось не тільки до тих, хто вірить у Святе Письмо, а й до тих, хто не вірить. Отже, ми наполягаємо на тому, що раціональне мислення з цього приводу спонукає нас вірити, що людина є вищим типом земного розуму, і це вчить нас, що повинен існувати розумний Творець, Який настільки перевершує нас, наскільки ми перевершуємо хробака, що повзає. Більше того, Той, Хто дав нам наше розумне існування, має бути відділений від нас ще більшою прірвою, ніж та, що відокремлює нас від хробака, тому що ми не можемо навіть створити хробака. І це всього лиш логічний процес міркування, що найбагородніші наші таланти і здібності є лише слабким віддзеркаленням тих самих якостей, які є у нашому Творці.

З цього погляду яким великим є Бог, Якого прагне змалювати наш інтелігентний розум! Наскільки гідний Він нашої поваги, нашої відданості, нашої любові, нашого служіння! Святе Письмо допомагає нам, показуючи, що вади, які ми знаходимо в собі та в інших, є результатом непослуху Божественній постанові – результатом втрати більш особливого образу й подоби нашого Творця. Сповнені такого шляхетного

уявлення про Божество, ми, природно, поспішили б схилитися й поклонитися, але нас зупиняють голоси з далекого Середньовіччя, які спотворюють Всемогутнього, натякаючи, що Він не є втіленням справедливості, мудрості, любові та сили. Ці голоси запевняють нас, що, хоча нам наказано любити наших ворогів, робити добро тим, хто нас ненавидить, переслідує і брехливо говорить про нас усяке зло, проте Всемогутній, Який дав ці накази, не любить і не пробачає Своїх ворогів, робить їм добро лише вряди-годи, і приготував їм вічні муки. Є щось абсолютно несумісне між цими голосами з минулого і голосом нашого розуму. Багато хто стверджує, що Біблія підтримує голоси Середньовіччя, віровчення, але ми вважаємо, що це помилка, пов’язана частково з поганим перекладом, а частково з неправильно зрозумілими притчами.

Розсудливий розум, [OV4] безсумнівно, повстає проти теорії, яка панувала в Середньовіччі і призвела до інквізиції та палення на вогнищі. Він радіє, що позбувся такого відверто хибного уявлення про “Отця Світил”. Добре врівноважений і побожний інтелект буде радий знайти й розпізнати Бога, Який не тільки не позбавлений справедливості, мудрості, любові й сили і не перебуває на рівні, нижчому за наш власний, а, навпаки, є безмежним у цих якостях та вартим нашого вшанування й поклоніння. Ми згодні з тим, що Божественне Слово, Біблія, було дуже перекручене всіма нами в минулому і заслуговує на переосмислення. Якщо наші прабатьки читали Біблію з закоптілими лампами й поганим зором і, тим не менш, отримали деяке благословення, то якою Божою силою це повинно бути для нас тепер, коли при світлі дугової електричної лампи ми повинні бачити в ній скарбницю Божественної благодаті та правди, ідеально скоординованих, що перевершують наші найвищі ідеали!

OV2

ЧОМУ ТАЄМНИЦЯ?

ПОБАЧИВШИ, у світлі розуму, що в нас є особистісний Творець, нескінченний у мудрості, справедливості, любові та силі, і ствердивши, що Біблія є Об’явленням Божественного Задуму,

виникає закономірне запитання: чому вона аж настільки є Книгою притч, символів і неясних висловлювань? Чому все не настільки ясно і зрозуміло, щоб мандрівник не блукав у ній?

Чому доктори богослов'я вважають, що все в ній спантеличує, є таємничим, незбагненим? Чим можна виправдати таємниці в стосунку до теми, якою всі повинні цікавитися? Відповідь на ці запитання відкриває зовнішні двері до храму Правди, до правильного розуміння Біблії як Божого Слова. І ми відзначили на початку, що Біблія найбільш виразно признає себе Книгою Таємниць. Чотири Євангелія Нового Завіту, які вважаються найпростішою і найзрозумілішою частиною Книги, і є здебільшого записами діл і слів нашого Господа, говорять, згідно з Пророцтвами, що Великий Учитель сам виголошував Своє послання в притчах і неясних висловах, і що “без притчі нічого Він їм не казав”, щоб “почули слухом, і не зрозуміли, дивилися оком, і не побачили” (Мт. 13: 14).

Куди б ми не вирушили, чи то в язичницькі, чи в цивілізовані землі, ми бачимо, як розумні люди об'єднуються в різні таємні товариства. Вони справді приділяють особливу увагу деяким загальним цілям, яким ці товариства начебто служать, але не хочуть, щоб громадськість про них знала. Їхні секрети ретельно охороняються ефесами, знаками, паролями та клятвами. Для такої секретності теж є причина. Це робиться для того, щоб методи і діяльність цих товариств не стали відомі тим, хто їм не симпатизує, хто може спробувати перешкодити їм. А що ми скажемо, якщо побачимо, що наш Творець зі схожих причин приховав від відчуженого людства багато зі Своїх задумів? І зовсім не дивно дізнатись, що тим, хто перебуває в повній згоді зі своїм Творцем, має бути дароване знання про Божественні задуми, приховані від інших? Ми вважаємо, що такими є факти – що так говорить Біблія. Одним словом, з погляду Святого Письма Єгова Бог був організатором найвидатнішого таємного товариства, відомого [OV5] людям до цього часу! Юдейська церква була свого роду Молодшим Орденем і підготувала шлях для Євангельської Церкви, яка впродовж майже дев'ятнадцяти століть становила велике Божественне Таємне Товариство. Щоправда, до неї багато приєдналось на словах, які є лицемірами і не мають жодного відношення до цього Товариства, його привілеїв, його благословень і його таємниць. Є й такі, що зробили перший крок, піднялись на

перший щабель, і їм, отже, випала честь знати зачатки Божественного Задуму. Інші піднялись на другий і на наступні щаблі, зросли в благодаті та знанні, ставши мудрими мудрістю, що згори. Давайте покажемо на підставі Біблії, що такі таємниці Божественного Задуму існують, і що вони виявлені одним і недоступні розумінню інших. Хіба Святе Письмо не стверджує, що “Таємниця Господня – з тими, що бояться Його, і заповіта Свого Він відкриває їм”? (Пс. 25: 14, Гиж.). Чи не говорить св. Павло про “таємницю, заховану від віків і поколінь, а тепер виявлену Його святим”? (Кол. 1: 26). Добре зверніть увагу на те, що ця таємниця стає відомою не світові, а святим, до того ж настільки, наскільки вони є святими. Ще раз зверніть увагу на те, що наш Відкупитель, звертаючись до Отця, сказав: “Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби” (Мт. 11: 25, 26). Прислухайтесь до Його слів знову, коли Його учні запитали, чому Він говорить до людей притчами й неясними висловами. Він відповів: “Вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а тим, що за вами, усе відбувається в притчах, щоб оком дивились вони і не бачили, вухом слухали і не зрозуміли” (Мр. 4: 11, 12). Існує істотна відмінність між діяльністю Господнього Таємного Товариства і товариств у світі. Останні зазнають великих труднощів зі збереженням своїх таємниць, тоді як перше не має жодних труднощів.

Господній народ має пораду не розсипати своїх перел знань перед свинями не тому, що останні можуть зрозуміти і спотворити Божественні Задуми або розкрити Божественну Таємницю, а тому, за Його словами, “щоб вони... обернувшись, не розшматували й вас”. Звичайно, Божий народ може розповідати все і скрізь, як йому подобається і в міру своїх знань, про Божественні Таємниці, але при цьому треба знати, що ніхто не може зрозуміти ці таємниці, окрім втаємничених, духовно зачатих. Зверніть увагу на ясний вираз апостола з цього приводу: “А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно”. “А ми говоримо про мудрість між досконалими, але мудрість не віку цього... але ми говоримо

Божу мудрість у таємниці, приховану, яку Бог перед віками призначив нам на славу... А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини” (1 Кор. 2: 6, 7, 10, 14).

Продовжуючи, апостол показує необхідність у такій таємничості Божественного Задуму: коли б він був знаний людям, то натрапляв би на перешкоди. Він каже, що ніхто з князів чи відомих людей світу не розуміє цієї Божої мудрості, бо, якби вони знали, то не розіп’яли б Господа слави. З ними є так, як провістив пророк Ісаїя (Іс. 64: 4). “Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його! А нам Бог відкрив це Своїм Духом... А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудрості, але вивченими від Духа святого” (1 Кор. 2: 8-13).

Будемо вважати, що ми з’ясували нашу точку зору: що існує таємниця, пов’язана з Божественним задумом, що вона може бути зрозуміла настільки, наскільки хтось приходить до згоди з Богом, і повністю зрозуміла лише духовно зачатими та цілковито розвиненими Божими святими. Можемо продовжити, щоб показати з Біблії, що об’явлення цієї таємниці навіть “святим” мало бути поступовим, унаслідок чого таємниці, [OV6] секрети стануть “своєчасною поживою” для дому віри (Мт. 24: 45). Наприклад, наш Господь під час Свого першого приходу заявив Своїм послідовникам: “Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести” (Ів. 16: 12). Разом з тим Він пообіцяв, що в майбутньому, у свій час, ці приховані речі будуть поступово виявлені відповідно до потреб Його послідовників. Повне пізнання Господньої таємниці обіцяне не раніше кінця цього Євангельського віку, коли при сурмленні сьомої символічної сурми “довершиться Божа таємниця”, яку Він приховував від заснування світу (Об. 10: 7). Наш Господь вказав на це кульмінаційне знання, коли сказав Своїм послідовникам, що в майбутньому святий Дух “що має настати, звістить” (Ів. 16: 13). Відповідно св. Павлу були дані особливі видіння й об’явлення не тільки для його користі, але й для благословення, підбадьорення й допомоги всім членам Церкви Христа, Божого Таємного Товариства.

Хоча апостол каже нам, що об’явлені йому таємні речі було заборонено розголошувати, проте, за Божественним наміром, дане йому знання значно висвітлило його писання і зробило їх особливо корисними для святих упродовж усього віку. А писання св. Павла, слід пам’ятати, становлять більшу половину Нового Завіту. Так Бог подбав про комору духовної поживи, щоб поступово роздавати її Дому Віри протягом усього віку як “харч у пору” – роздавати святим Духом. Крім того, ми пам’ятаємо, що Закон і Пророцтва, дані образному Ізраїлеві, були зодягнені в образну, символічну мову і також становили “харч” для Дому Віри, розуміння й засвоєння якого відбуватиметься поступово, у міру того, як святий Дух спрямовуватиме Дім Віри і даруватиме потрібне просвітлення, щоб духовно зачаті могли зрозуміти “Божі глибини”. Більше того, писання св. Павла є ключем до розуміння багатьох рис образної Угоди Закону. Цей принцип збереження в таємниці Божественного задуму і одночасного надання ключа до його розуміння, який відкриє його відповідного часу, нагадує нам замок з годинниковим механізмом, який зараз широко використовують для захисту сейфів у банках. Комбінація не діятиме до відповідного часу, після чого вона стає доступною для тих, хто її знає і буде використовувати. В якості ілюстрації зверніть увагу на подію з життя Даниїла і на Божественне послання до нього. Пророк отримав видіння, частина якого була йому пояснена, натомість інша частина його стурбувала. Він каже, що благав Господа у пості і молитві кілька тижнів, після чого отримав подальше тлумачення частини цього пророцтва. А щодо решти йому було сказано: “А ти, Даниїле, заховай ці слова, і запечатай цю книгу аж до часу кінця [до часу кінця теперішнього порядку речей]. Багато-хто дослідять її [бігатимуть туди-сюди за допомогою пари та електрики], так розмножиться знання [шляхом обов’язкової освіти]... А розумні [з небесною мудрістю] зрозуміють” (Дан. 12: 4, 9-10). Як наступну ілюстрацію, згадайте слова нашого Відкупителя до учнів, коли вони запитали Його під час першого приходу: “Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві?” Він їм відказав: “То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй” (Дії. 1: 6, 7). “А

про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець” (Мт. 24: 36).

Тут немає нічого, що вказувало б на те, що Син ніколи не дізнається про час, або що ангели на небі ніколи не дізнаються про час, або що люди ніколи не дізнаються про час. Просто час для зрозуміння ще не настав. Він далі був у руках Отця, необ’явлений навіть Синові. Ще одна ілюстрація того факту, що з нашою темою – Божественним Планом – пов’язані великі таємниці, показана в Книзі Об’явлення. Сама по собі ця Книга повна знаків і символів, вочевидь призначених для того, щоб відгородити її таємниці від усіх, окрім певного класу, святих, і навіть від них, доки не прийде час [OV7] виявити ці таємниці. Зверніть увагу на слова: “Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає [розуміє] слова пророцтва” (Об. 1: 3). Вже саме його читання принесе благословення, а відколи його таємниці поступово зникають, його розуміння принесе ще більше благословення. Ще раз зверніть увагу на слова у вступі до Книги про її таємничий і символічний характер. Її назва, Об’явлення, означає розкриття і має на увазі щось приховане. Початкове речення звучить так: “Об’явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати Своїм рабам, що незабаром статися має. І Він показав [відкрив це в символічній формі] і послав Своїм ангелом” (Об. 1: 1).

Ми завершуємо це свідоцтво про таємницю, секрет, що вкриває Божественний задум, описом п’ятого розділу Об’явлення. Тут чудова символіка показує нашого Творця, Єгови, на Його Престоли Слави. Він тримає в руці сувій рукопису, списаний усередині та зовні й запечатаний сімома печатками. Цей сувій зображував Божественний Задум для нашого роду, але жодна печатка ще не була зламана. Це підтверджує слова нашого Відкупителя, що Отець тримав усе про Свій Божественний Задум у Своїх руках, у Своїй владі. Потім ми чуємо, як у всьому небі залунало: “Хто гідний розгорнути книгу і зламати печатки її”, дізнатись її таємниці і удостоїтись честі довести їх до завершення? Запанувало мовчання – тиша на небі! Мабуть, не знайшлося нікого гідного такої високої честі пояснити і виконати Божественний Задум. Об’явитель Іван каже: “І плакав я гірко”. Він відчував великий сум від того, що мудрий і милосердний Задум

Всемогутнього повинен залишатися запечатаним і невиконаним, тому що не знайшлося когось здібного для цього. Але сцена змінилася. Ангел, торкнувшись Об’явителя, сказав: “Не плач! Ось Лев, що з племені Юдиного, корінь Давидів, перемиг так, що може розгорнути книгу, і зламати сім печаток її”. Св. Іван витер сльози і поглянув. Перед його очима постала нова символічна картина. Він побачив агнця, ніби заколеного, якому було довірено сувій, і почув у символі голос усього небесного війська, що проголошував Божу Волю: “Ти достойний узяти цю книгу, і розкрити печатки її”. Отже, бачимо, що яким би великим і шанованим не був наш Відкупитель до того, як Він залишив славу, яку мав з Отцем ще перед тим, як світ постав, Він тоді ще не показав Себе гідним цієї великої слави й служіння, показаних у наданні Йому сувою Божественного Задуму разом із владою та силою довести його до кінця. Він також не досяг цього під час Свого земного служіння. Це відбулося після того, як Він закінчив Жертву, як Він помер на Голгофі як Божий Агнець, як Він вознісся на небо. Тоді Він був високо звеличений. За словами апостола, Йому було дане “Ім’я, що вище над кожне ім’я, щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця” (Фил. 2: 9-11). Потім усе небесне воїнство вітало Його: “Достойний Агнець”, – адже Йому було доручено виконати Божественний План.

Але Він ще не виконав Божественний Задум, який все ще був незрілим, нерозвиненим. Однак Він почав втілювати його в життя в організації Своєї Церкви. У П’ятидесятницю Він послав дух зачаття, який відтоді представляв Його у світі, і через нього Він давав зачаття до новизни природи вірним, посвяченим віруючим впродовж усього цього Віку. Незабаром Церква, звана Божою Таємницею, буде завершена, коли останній член буде прийнятий, обтесаний, відполірований і підготовлений до того, щоб бути з Ним як Наречена, Дружина Агнця і Співспадкоємиця в Царстві. Це Царство, по Божій благодаті, благословить усі племена землі, виволовивши їх від влади Гріха й Смерті, які зараз тримають їх у рабстві.

“ПРИЙДИ І НАМ ПОМОЖИ” ДІЇ АПОСТОЛІВ 15: 36; 16: 15

Заголовний текст:

*“Прийди в Македонію, і нам поможи”
(Дії Апостолів 16: 9).*

СЬОГОДНІШНІЙ урок пов’язаний з принесенням Євангелія в Європу. Після наради в Єрусалимі, про яку ми говорили на попередньому уроці, Павло і Варнава залишилися на деякий час в Антіохії. Але побачивши, що там було багато робітників, а ще більше поле потребує обробітку, вони запланували другу місіонерську подорож. Варнава та його племінник Іван Марко вирушили в одному напрямку, натомість зі св. Павлом пішов Сила (Силуан), з яким він познайомився на нараді в Єрусалимі і який, як повідомляється, був римським громадянином, як і св. Павло. Саме з цією останньою парою ми будемо мати справу на цьому уроці. Їхній шлях пролягав через Сирію та Кілікію, Дервію та Лістру. У цих місцях вони утверджували віру тих, хто вже був прийнятий Господом під час першої місіонерської подорожі апостола і в кому Правда діяла весь цей час. Саме в Лістрі їм зустрівся Тимофій, юнак від матері-юдейки, добре навчений Святого Письма від неї та від своєї бабусі, тоді як його батько був греком. Зауважимо, що серед речей, представлених Церквам, було рішення Єрусалимської наради про те, що юдейський Закон не повинен вважатися обов’язковим для поган, за винятком деяких особливостей, про які ми говорили на попередньому уроці.

Досі місія проходила доволі успішно, і апостол мав на думці подорож через Малу Азію, але, очевидно, далі справи пішли не так, і апостол дійшов висновку, що Господь перешкоджає їхнім зусиллям. Стурбований, він почав думати про інше поле праці. Момент вагань став для Господа нагодою вказати йому шлях. Йому приснився сон, в якому він бачив чоловіка в одязі македонянина, який кликав його до себе і говорив: “Прийди і нам поможи”. Апостол сприйняв це як Божественний провід і негайно вирушив у подорож, яка привела його до Європи. Перед нами свідчення того, як Бог доглядав усі інтереси Своєї Церкви. Він не був проти того, щоб послання дійшло до Малої Азії, бо воно так чи так дійшло туди, хоча й пізніше, можливо,

у більш сприятливий час, натомість це був час відправити послання до Європи.

Очевидно, Господь міг спрямувати Своє послання на південь, в бік Африки, здала від Європи, але існує “свій час”, пов’язаний з кожною рисою Божественного Плану. Тепер, за Божественним задумом, послання Божої благодаті в Христі повинно було піти до греків, які в той час вважалися передовим народом світу в літературі та мистецтві.

Припускають, що приблизно в той час до товариства Павла приєднався Лука, лікар. Як освічену людину, книжника, а також лікаря, Господь, очевидно, дав його за секретаря св. Павлу, щоб листи апостола дійшли до багатьох Церков того часу, а також до Господнього народу відтоді й донині. У результаті Лука написав не тільки версію Євангелія, але й книгу Дій Апостолів і майже всі послання св. Павла. Перед нами ще одна ілюстрація привілеїв різних членів Тіла Христа. Лука не міг бути апостолом Павлом і не міг виконувати працю св. Павла, але він міг бути використаний Господом з честю і ефективно для більшого поширення Правди.

Так само і з нами. Ми не можемо бути апостолами. Ми не можемо зробити щось дуже велике, але, якщо ми сповнені Духом Господа, наш привілей – бути використаними якоюсь мірою в якомусь служінні Правді. І будь-яка служба для Господа і братів, навіть вмивання ніг і будь-яка непримітна послуга, є, як показує наш Господь, почесною і привілеєм.

ЛІДІЯ З ТИЯТІР

Филипи, одне з головних міст Македонії, в Греції, здається, було першим місцем проповіді Доброї Новини в Європі. Як завжди, в суботу апостол і його товариші шукали когось, хто поклоняється Богові, хто надіється на обіцяне Богом Царство, знаючи, що такі будуть найкраще підготовлені до прийняття послання, яке він мав донести – що Ісус з’явився як Відкупитель і заклав основу Тисячолітнього Царства жертвою самого Себе; що благословення Його жертви врешті-решт стануть доступними для кожного створіння; що зараз, перед тим, як мати справу з усім світом, Господь кличе Духовний Ізраїль, “Малу Черідку”, бути Його царями і

священиками разом з Ісусом в управлінні Тисячолітніми благословеннями.

Очевидно, у Филипах не було синагоги, і справи могли здаватися несприятливими для Павла та його товаришів. Однак вони прочули про невелике релігійне зібрання, яке відбувалося щосуботи на березі річки, за міською брамою. Це було переважно молитовне зібрання, місце Божественного спілкування. Не маючи будинку синагоги, вони, очевидно, не мали теж пергаментів Святого Письма, а тому не читали Закону, а просто молилися і поклонялися. Все складалося сприятливо для євангельського послання, яке апостол мав представити. Він звернувся до тих, хто туди прийшов, наголосивши на важливості побожного стану їхнього серця і прославлення Подателя всякого добра. Далі він розповів добру звістку про жертву Ісуса, про Його смерть і воскресіння, а також про Його Другий прихід у силі і великій славі. Він виразно показав, що запрошення, яке зараз дано, стосується тих, хто жертвує себе з Ісусом, і нагородою буде спадкоємство з Ним у Тисячолітньому Царстві як членів Його Тіла, Церкви.

Скільки б зібраних не було – багато чи мало, – серед них був хтось, чиє серце знаходилося в правильному стані, щоб прийняти послання, а саме, жінка на ім'я Лідія, купчиха кармазином. Барвники в давнину коштували набагато дорожче, ніж зараз, і таємні знання, як їх виготовляти, ставали фінансовою підмогою. Таким чином, можна припустити, що Лідія фінансово перебувала у чималому достатку. Правда не тільки відкрила її серце, просвітивши очі її розуміння, але й спонукала до негайного послуху через повне посвячення їй до того, щоб символічно показати це посвячення шляхом водного хрещення – “вона й її дім”.

Не завжди релігійні батьки мають релігійно налаштованих дітей. У Святому Письмі згадується кілька таких випадків. Особистий досвід вчить нас також, що батьки, які щиро посвячені Господу і ведені Його Словом, як правило, мають добрий вплив на тих, хто перебуває поруч з ними і безпосередньо під їхньою опікою. Батько чи мати повинні сподіватися такого впливу, повинні молитися про нього, повинні його шукати. Але його не можна набути інакше, як через дбайливість, обачність у словах і вчинках. Під по корою мається на увазі те, що самі помисли серця потрапляють у полон до Божої волі в Христі. Проте батьки, які не змогли зрозуміти Правду

і збагнути відповідальність, яку вона несе, до того як їхні діти вийшли з віку, коли слухалися батьківських настанов, не повинні немилосердно картати себе, якщо їхні діти не поважають їх і їхні релігійні переконання. Радше вони повинні пам'ятати, що Господь добре обізнаний із ситуацією і покладе на них відповідальність за те, що вони роблять чи не роблять, лише після того, як вони пізнають Його і отримають можливість зрозуміти настанови Його Слова щодо власного життя і виховання своїх дітей у Господньому навчанні та застереженні.

“І ЗМУСИЛА НАС”

Той факт, що домашні Лідії повірили, означає, що вона була матір'ю дорослих дітей. І вони були настільки під її впливом, що разом з нею віддавали шану істинному Богові, нехтуючи ідолопоклонством, поширеним у Филипах. Можемо припустити, що вона була вдовою, оскільки її чоловік не згадується. Отже, вона мала право, ні з ким не радячись, запросити апостола та його товаришів розділити гостинність свого дому. Здається, вона правильно зрозуміла, що замість того, щоб вшанувати їх, вона вшановує себе і свій дім, приймаючи таких гостей під своїм дахом – служителів Бога, братів Христа. Зверніть увагу на її мову, коли вона запрошувала: “Вона... благала нас, кажучи: Якщо ви признали, що вірна я Господеві, то прийдіть до господи моєї й живіть. І змусила нас”. Останні слова означають, що апостол не був надто готовий нав'язувати себе комусь, не наполягав, кажучи: “Звичайно, мені й товаришам, які проповідували вам, ви повинні послужити у земних речах”, – хоча [R4400] це було правдою. Натомість апостол нічого не згадав про земні речі. Дійсно, коли Лідія запропонувала це, вони, очевидно, не одразу погодились, даючи зрозуміти, що учні Ісуса не мають бажання себе нав'язувати. Про це свідчать слова, що їх “змушували”, поступово переконували, підводили до того, щоб вони прийняли запрошення. Як приємно бачити, як Божі діти мудро поведуться в таких справах! Наскільки більше зростає їхній вплив на інших для добра!

Цей урок можна розглядати як такий, що особливо навчає про Божественний нагляд за істинним Євангелієм та його служителями. Наскільки різноманітні Божі діяння і наскільки важливо, щоб Його діти, служачи Правді, повністю покладалися на Його мудрість, любов і силу! Зверніть увагу на різкий контраст: після

того як Господь спеціально направив апостолів до цього місця, а потім до маленького зібрання і, очевидно, до однієї сім'ї навернених, Він далі допустив те, що сталося великою катастрофою, яка прийшла на Його вірних слуг. Це випробування прийшло через злих духів. Молоду жінку, опановану (одержиму) злим духом (одним із упалих ангелів), використовували для ворожіння тощо. Дух діяв через неї, пророкував або повідомляв про загублені речі, розповідав долю і т. п. Вона була служницею і приносила прибуток своїм господарям – групі, як видно, впливових людей.

Кілька днів, коли апостол і його товариші ходили до дому Лідії, зайняті Господньою справою, ця одержима дівчина йшла за ними, вигукуючи голосно: “Оці люди це раби Всевишнього Бога, що вам провіщають дорогу спасіння”. Звичайно, дівчина не знала їх, але злі духи знали їх. Наскільки вони передбачали наслідки, ми не можемо точно знати, але цілком можливо, що сталося те, що вони задумали, а саме: що апостол прожене злого духа і що за це на них та на всіх новонавернених люто нападуть господарі дівчини, їхні приятелі та всі, у кому вони могли розпалити шалене незадоволення, гнів і бунт. Або ж злий дух міг просто сказати правду, не допускаючи, що апостол звелить йому вийти з жінки, – можливо, гадаючи, що вони будуть радше задоволені тим чи іншим свідченням. Але читаємо, що з кожним днем, як лунало це свідчення, св. Павло щораз більше журився. Він був зажурений не з причини свідчення про Правду, а тим, що воно походило зі злого джерела, бо знав, що воно не матиме жодної поваги до Правди. Будь хто з упалих ангелів, маючи повагу до Бога і принципів праведності, не прагнув би заволодіти людьми, знаючи, що це буде їм на шкоду і всупереч Божественній волі.

У посібнику для вчителів середніх шкіл, мабуть, написали б, що ця жінка мала істеріку або була трохи недоумкуватою. Але це не відповідає фактам, викладеним у Святому Письмі, і цілком суперечить словам апостола. Він не сказав жодного слова молодій жінці, вважаючи, що вона не несе ніякої відповідальності. Він звернувся саме до злого духа і наказав в ім'я Ісуса вийти з жінки – так само, як Ісус і апостоли, яких Він навчав, часто виганяли цих духів.

МАЛА ВІЩУНСЬКОГО ДУХА

Як власники свиней розгнівалися на нашого Господа через втрату своїх свиней, коли

“легіон” демонів, вигнаних з людини, увійшов у свиней, від чого господар зазнав збитків, так і тут: поки апостол і всі, хто мав правильне серце, раділи, що жінка звільнилася від влади злого духа, її господарі, які наживалися за рахунок її плачевного стану, розлютилися. Ця річ зачепила їхні гаманці. Вони не могли законно напасти на апостола, бо він не зробив жінці нічого поганого. Але вони могли помститися, тому підняли бунт, стверджуючи, що ці люди з новою релігією зазіхають на права жителів Филиппів, які були римською провінцією в Греції.

Господь допустив все це. Дійсно, Він дозволив, щоб заворушення набули розмаху. Павла і Силу привели до правителів на ринкову площу для винесення вироку. Правителі, які займали посади, призначені для запобігання заворушенням і збереження порядку, були дуже збуджені. Вони роздерли свій одяг, щоб показати невдоволення і роздратування тим, що в їхньому місті сталося таке безладдя. На їхню думку люди, проти яких повстали мешканці, повинні бути в чомусь винні і заслуговують на покарання. При цьому вони не знали, що до розпалювання бунту причетні злі духи. Св. Павло сказав в іншому місці: “Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти... піднебесних духів злоби”.

Щоб задовольнити натовп і швидко відновити спокій, місіонерів привселюдно побивали, імовірно, палицями, а потім кинули до в'язниці. Який жаль, кажемо ми, яка винагорода за місіонерські зусилля! Яка відплата за те, що вони пожертвували своїм життям для Господа і Правди, – коли про них казали зле, думали зле і поводитися з ними зле!

Пам'ятаймо, що Бог, Який не змінюється, є нашим Богом і сьогодні доглядає інтереси Церкви так само, як тоді. Пам'ятаймо, що Він вимагає від нас сьогодні, як вимагав від тих місіонерів, щоб ми були готові представляти Його, готові терпіти лихо і таким чином давати вичерпний доказ нашого служіння – нашої служби Христові та Його посланню. Чи потрібна була віра з боку місіонерів, щоб прийняти такий досвід як провидіння і не думати про нього як про свідчення Господньої немилості чи нехтування? Тож ми повинні вчитись подібних уроків віри в Христовій Школі, радо йти слідами Ісуса та апостолів і вчитись радіти як у скорботах, так і в благополуччі.

“ЩО ТРЕБА РОБИТИ МЕНІ, ЩОБ СПАСТИСЯ?” ДІЇ АПОСТОЛІВ 16: 16-40

Заголовний текст:

“Віруй в Господа Ісуса,

і будеш спасений ти сам та твій дім”.

ПАВЛО і Сила, у синцях і закривавлені від жорстокого побиття, якого зазнали за наказом правителів Филипів, мали змогу прославляти Бога у в'язниці попри те, що вона, як і інші в'язниці того часу, була брудним і огидним підземеллям. Тієї ночі вони співали на хвалу Богові. Інші в'язні, які їх слухали, звісно, були здивовані, адже це був, мабуть, перший раз, коли гімни Богові лунали в цих стінах. Якщо ці стіни колись і відлунювали якісь пісні, то, напевно, цілком непристойні і натхнені спиртним. Справді дивовижно, що практично жодна релігія, окрім християнської, не має збірок гімнів. Буддисти не мають жодної, мусульмани не мають жодної, конфуціанці не мають жодної, а ці три релігії представляють більше половини населення світу. По суті в жодній релігії, окрім релігії Біблії, немає нічого, що ощасливило б або втішало. Тільки Біблія вчить про любов Бога, про Його турботу про Своїх посвячених святих і про те, як Він подбав про їхню зміну до слави, честі та безсмертя, а також про пробудження всіх родів землі і приведення всіх до пізнання Божої благодаті та можливостей для вічного життя.

Можемо легко побачити, що ніщо інше, як тільки сильна, жива віра в Бога дозволила цим двом місіонерам відчути, що їхні негаразди, перенесені заради Євангелія, означали для них Божественне схвалення за умови правильного сприйняття. Оскільки вони розуміли, що їхні випробування були лише “легким горем”, яке, за Божественним провидінням, достачає для них у безмірнім багатстві славу вічної ваги, це і тільки це дозволило цим стражденним людям тріумфувати в годину лиха і прославляти Бога за привілей страждати як члени Тіла Христа, доповнюючи частку страждань Христа, щоб згодом і вони розділили Його славу як члени Його Тіла – члени великого позаобразного Мойсея, Посередника Нової Угоди (Дії 3: 23).

Усе це написано для нашого навчання, щоб ми, бачачи вірність інших, підбадьорювалися.

Наша Угода така сама, як і їхня, а їхня – як Господня, бо страждання Христа єдині, хоч і різні за характером, і слава, що прийде за ними, буде одна, хоча ті, хто її розділить, відрізнятимуться, як зоря від зорі відрізняється славою. Чим більші страждання ми зносимо з вірою, без нарікань, з радістю, тим більшою буде нагорода в Царстві нашого Отця і нашого Господа.

ВЧАСНИЙ ЗЕМЛЕТРУС

Коли місіонери співали, стався землетрус, який струсонув стіни і послабив скоби ланцюгів, якими вони були зв'язані, а також звільнив кріплення, на яких трималися в'язничні двері. В'язничний сторож, побачивши, що двері відчинені, і припускаючи, що в'язні втекли, та знаючи, що йому доведеться відповідати за це, витягнув меч і хотів покінчити життя самогубством, коли св. Павло окликнув його і сказав: “Не чини собі жодного зла, бо всі ми ось тут”. На той час в'язничний сторож вже переконався, що місіонери, передані під його догляд, є особливими людьми, а не якимись злочинцями. Можливо, він дійсно щось знав про демонізм і одержимість і чув зі слів інших, що котрийсь із цих чоловіків позбавив нібито прибутку одного Божественного “віщуна”, використовуючи якусь вищу силу.

У всякому разі, в'язничний сторож тепер був готовий подбати про цих в'язнів і вислухати послання Божої любові. Ймовірно, роздумуючи над усім цим, він зайнявся передусім безпекою в'язниці, а потім привів місіонерів до своєї комірчини у в'язниці. Подбавши, щоб їм було зручно, він вислухав про їхню місію – про Ісуса Месію та Його смерть як Відкупителя світу. Сам він був під осудом гріха і усвідомлював, принаймні в загальних рисах, що всі люди є грішниками, чужими, відокремленими від Бога злими ділами. Він жадав дізнатися про прощення власних гріхів і примирення зі своїм Творцем. І ці місіонери, як ніхто інший, могли йому в цьому допомогти. Звідси його запитання: “Що треба робити мені, щоб спастися?”, – що я повинен зробити, щоб прийти до спільності з [R4407] Богом, щоб, як і ви, я зміг усвідомити Його люблячу турботу в усіх моїх справах; щоб, як

і ви, я зміг славити Його в скорботі і розуміти, що все буде діяти разом для мого блага під Божественним провидінням?

Відповідь не забарилася: “Віруй в Господа Ісуса, і будеш спасений ти сам та твій дім”.

Взявши цей текст за основу, місіонери пояснили в'язничному сторожу та його дому філософію Божественного Плану Примирення, смерть Ісуса, Справедливого за несправедливих, благословення, яке у свій час досягне Адама та його рід через процеси воскресіння, а також привілей почути і прийняти тепер Божественний поклик до співспадкоємства з Ісусом як Його “члени” у стражданнях теперішнього часу і в майбутній славі.

Зерно Правди впало в добрий ґрунт. Присутні увірували і з вдячністю прийняли привілей учнівства – страждати для Христа. Після цього вони охристилися, що символічно показувало їхню смерть для світу, гріха і себе, а також бажання ходити в оновленні життя як “члени” Христа. Тепер місіонери, мабуть, зрозуміли, що вони були так само провиденційним чином приведені до в'язниці (через несправедливість суддів), як раніше були приведені до Лідії і на молитовне зібрання на березі річки! Їхня віра зміцнилася. Вони були готові терпляче і з радістю переносити труднощі, щоб насолоджуватися цим великим привілеєм – нести благу звістку іншим.

На переконання деяких, для цих місіонерів настав час вимагати п'ять тисяч доларів на рік і пасторство, а особливо виступати проти подальших переслідувань і побиття, кажучи Господу, що з них досить самопожертви. Та наслідок був зовсім протилежний. Вони ще більше були заохочені йти далі, терпіти ще більші страждання. Ми повинні дбати про те, щоб наш досвід збігався з досвідом Ісуса та апостолів. Ми не повинні шукати іншого і не повинні бути задоволеними, поки не знайдемо можливості страждати заради Правди. Можемо бути впевнені, що хоча часи дещо змінилися, наш Господь мав рацію, коли казав: “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані”. Це може бути у власному домі та сім'ї, або в Церкві, або від світу; ніхто не уникне цього, хто вірний. Тому, якщо хтось із нас уникає переслідувань, він повинен відчувати страх за свій стан і повинен ретельно перевірити,

чи він вірний усім привілеям і можливостям, які може знайти. Це не означає, що ми повинні шукати переслідувань у сенсі робити нерозумні речі або робити правильні речі нерозумно. Але це означає, що ми не повинні зменшувати відповідальність за правильну поведінку через страх перед наслідками. Страх – один з найбільш витончених ворогів “Малої Черідки”. Він повинен компенсуватися довірою, вірою в Бога.

ПАВЛО І СИЛА –

СПІВУЧАСНИКИ СТРАЖДАНЬ

У розповіді сказано, що св. Павло один докорив злого духа і тому він один був відповідальний за заворушення. Ми можемо легко побачити, як Сила міг неправильно почати заперечувати – міг привселюдно докорити св. Павлу і, принаймні, частково приєднатися до натовпу і таким чином уникнути арешту, побиття і ув'язнення. Або, якби його неояльність була ще більшою, він міг би дорікнути св. Павлу і сказати: – Чому ти не займався своїми справами і не залишив цю молоду жінку в спокої? Вона нас хвалила, а не виступала проти нас. Ми повинні були просто йти і проповідувати Євангеліє. Ти завжди втягуєш нас у неприємності. Я маю намір піти і розпочати більш успішну місіонерську подорож. На жаль, ми всі знаємо, що дехто має саме такий неправильний дух, щоб обрати саме такий неправильний погляд на речі. Ми раді, що з Силою було не так – що він був гідним товаришем благородного Павла. Він розумів, що Господь благословив апостола, використовував його особливим чином і, які б випробування не прийшли на них, Господь міг і хотів скерувати їх на добре. Ось так Сила був удостоєний права розділити привілеї зазнати побиття, співати пісень, повернути в'язничного сторожа. Як багато означає і яке велике благословення приносить мати віру в Господа і бути слухняним Божественному провидінню, а не надто мудрим по-мирському, обережним і своєкорисним!

У Євр. 10: 32 апостол згадує про одних, які “витерпіли запеклу боротьбу страждань”, і про інших, які були лише їхніми спільниками в соромі, не зазнавши таких самих втрат. Апостол вказує, що Бог цінує вірність в обох цих випадках і належним чином дасть винагороду. Будьмо ж вірними Господу, послідовниками Його проводу та учасниками Його благословень.

“ХАЙ ВОНИ САМІ ПРИЙДУТЬ, ТА Й ВИВЕДУТЬ НАС”

Судді, очевидно, зрозуміли, що в них немає справедливого звинувачення проти місіонерів. Побиття і ув'язнення було лише для того, щоб вгамувати загальне невдоволення, так само, як колись Пилат наказав бити Ісуса не заради справедливості, а щоб заспокоїти гнів натовпу. Однак св. Павло не дарма був законоучителем. Напередодні ввечері він напевно намагався пояснити правителям, що він зі Силою є римськими громадянами і вони мають право вимагати справедливого суду, перш ніж понести якесь покарання, але, ймовірно, невдоволення людей було настільки сильним, що їхні протести не були почуті. Однак тепер місіонери повідомили суддів, що вони є римськими громадянами, що з ними повелися несправедливо, і тепер повинні повестися так, щоб показати, що вони не зробили нічого поганого. Це не дозволило б докору позостатися на адресу віри у Филипах. Люди не повинні були говорити: – Ваших учителів судили, вигнали з цього міста і заборонили їм повертатися. З іншого боку, зверніть увагу на дух компромісу. Місіонери не наполягали на тому, щоб продовжувати проповідувати публічно і вимагати, щоб їм надали законний захист у здійсненні їхніх свобод. Навпаки, вони дійшли висновку, що зробили все, що було в їхніх силах, і що Боже провидіння тепер спрямовує їх в інше місце [R4407]. Вони діяли за порадою Ісуса: “А коли будуть вас переслідувати в однім місті, утікайте до іншого”.

Так було досягнуто мирного компромісу, завдяки якому судді були звільнені від подальших

труднощів, а місіонери були з честю виведені як ті, хто не зробив нічого поганого. Вони вирішили, що в інтересах миру покинуть місто, хоча їхні права як римських громадян дозволяли їм залишитися. Деякі з Господнього народу роблять помилку, недостатньо наполягаючи на своїх правах, тоді як інші помиляються роблячи навпаки – занадто наполягаючи на своїх земних правах. Тут у поведінці св. Павла ми бачимо ілюстрацію правильного шляху – “духа здорового розуму”. Він наполягав на тих своїх правах, які були розумними і необхідними для справи, і з готовністю відмовився від інших прав в інтересах миру. Це було у згоді з Писанням: “Шукай миру й женися за ним”, а також у згоді з його власним закликком: “Коли можливо, якщо це залежить від вас, живіть у мирі зо всіма людьми”.

Перш ніж розлучитися, вони повернулися до дому Лідії, “з братами побачитись” і потішили їх. Що вони говорили для втіхи братів, не важко собі уявити. Напевно, вони розповіли їм про радість, яку пережили, страждаючи за Христа, про те, як Господь покерував їхніми випробуваннями й труднощами, стражданням і ув'язненням на добре, і що тим самим в'язничний сторож і його сім'я були приєднані до числа братів – “Господніх коштовностей”.

Той, хто уважно читав Новий Завіт, напевно помітив, що в ньому описаний дух братерства, який панує серед прийнятих Господом в якості членів дому віри. І той, хто свідомо приєднується до усіх, хто зараз радіє Теперішній Правді, повинен неодмінно побачити щось з того ж духа братерства, та ще й особливою мірою.

R4406 (1909 р.)

ВЕРІАНИ БУЛИ ШЛЯХЕТНІШІ ДІ АПОСТОЛІВ 17: 1-15

Заголовний текст:

*“Я в серці своїм заховав Твоє слово,
щоб мені не грішити проти Тебе”
(Псалом 119: 11).*

Залишивши Филипи, місіонери Павло, Сила і Тимофій пройшли близько ста миль на південний захід і зупинилися в місті Солуні, відомому тим, що християнам цього міста пізніше були адресовані два послання св. Павла. По дорозі вони пройшли два міста, в яких, очевидно, не

знайшли відкритих можливостей для свого послання, жодних підготовлених сердець. Филипи були одним з небагатьох міст, де Євангеліє мало якийсь успіх, і в яке від початку не було під впливом юдаїзму. Розсіяння юдеїв по всій цій околиці, очевидно, зазнайомило їхніх сусідів з правдивим Богом і дотриманням Його законів, повагою до Його об'явлень і до обіцяного Месії.

У Солуні місіонери знайшли юдейську синагогу і, згідно зі своїм звичаєм, відвідували там

богослужіння і протягом трьох суботніх днів [R4408] змагались із присутніми зі Святого Письма. Слово, перекладене тут як “змагались”, має на увазі діалог, дискусію. Апостол вів дискусії з юдеями з Біблії. Ця форма проповіді Євангелія, яка значною мірою перестала використовуватися християнами, є чудовою. Ми намагалися відновити її серед приятелів Теперішньої Правди повсюдно, особливо рекомендуючи їм Веріанські дослідження і обговорення Слова за допомогою підручників. Ефект чудовий. Цим способом багато хто отримує кращі уявлення про Правду, ніж вони могли б отримати з будь-якої звичайної проповіді. Щоправда, “пілігрими”, як правило, виголошують проповіді, оскільки їхні візити є епізодичними. Але навіть їх ми закликаємо давати в кожному місці хоча б один зразок правильно проведеного Веріанського дослідження, щоб дорогі друзі могли звикнути до цього раннього методу вивчення.

Такий спосіб обговорення був звичним для юдеїв, але вони потребували саме того, кого Господь послав їм в особі апостола – когось, хто пояснив би Писання, хто відповів би на їхні запитання, показав і допоміг знайти відповіді на їхні власні запитання у Святому Письмі. Тому сьогодні важливо, щоб Веріанське дослідження мало мудрого і розсудливого ведучого, достатньо смиренного, щоб бути гідним самої Правди і готовим повернути до неї увагу за допомогою будь-яких шляхів, які Господь захоче використати для її поширення. Вірно не лише те, що “перед загибеллю гордість буває, а перед упадком бундючність”, але й те, що гордість засліплює розумовий зір і заважає багатьом бачити Правду, яка в іншому випадку могла б бути палаючим і сяючим світільником, показуючи правдиве світло. Натомість багато хто так прагне світити власним світлом, що стає між людьми і правдивим світлом. Господь бажає допомогти нам упокорити себе в міру того, як ми старанно служимо Йому, прагнучи бути нічим і обережно визнавати провідниками лише тих, хто тримає слова життя, не шукаючи неправомірного вивищення для себе в Церкві.

ХРИСТУ НАЛЕЖАЛО

ПОСТРАЖДАТИ І БУТИ ПІДНЯТИМ

Після розповіді нам про те, як св. Павло змагався, тобто вів дискусію з юдеями про євангельське послання, пояснюється дещо про

його спосіб, а саме: він відкривав їм Писання, пояснюючи те, чого вони раніше не помічали – що Христу необхідно було зазнати страждання (смерті) і встати з мертвих, перш ніж Він міг стати обіцяним Царем. Юдеї знали про місця Писання, в яких було сказано про Його страждання, але вони ігнорували їх і брали до уваги лише ті, в яких йшлося про Тисячолітнє царювання нашого Господа в славі, честі та силі. Апостол показав сполучні ланки – що смерть панувала над людським родом через владу гріха, вродженого, вкоріненого, і відповідала Божественному ставленню: “Душа, що грішить, вона помре”. Він показав, що ніхто не міг бути звільнений від цього стану без Відкупителя. Месія справедливо царюватиме у Своєму Царстві, у світі, але перед тим мало прийти відкуплення, зняття прокляття. Потім він навів факти про смерть Ісуса, Справедливого за несправедливих, про те, що Його воскресіння було саме тим, про що говорили пророки, і що Йому необхідно у свій час принести провіщене благословення Ізраїлю під Новою Угодою і благословення світу через Ізраїль. Він показав, що спочатку, однак, повинен бути зібраний вибраний клас, щоб бути разом з Господом у Його Царстві, що його члени повинні продемонструвати свою гідність, віддаючи своє життя на служіння Йому в посвяченні. Підсумком його аргументів було: “Що Христос – Той Ісус, про Якого я вам проповідую”.

Деякі з юдеїв повірили цьому посланню і стали на бік Павла та Сили, але, очевидно, їх була меншість. З ними були деякі побожні греки, а також чимало знатних жінок. Настав час поділу. “Пшениця” з юдеїв у Солуні, як і скрізь, мала бути відокремлена від класу “полови” і зібрана до євангельської стодоли, до духовної епохи. Вони були перенесені від Мойсея до Христа, від природного Ізраїлю до нового духовного Ізраїлю, покликаною бути “царським священством, народом святим” для Божественних цілей.

Звичайно, лише меншість юдеїв була у властивому стані серця, щоб прийняти цю радісну звістку, а решта просто озлобилась, бо аргументи для них були надто вагомими, і вони, не смиренні, а горді духом, позаздрили успіху цих чужинців, які пробули в місті лише кілька тижнів, але вже встигли справити неабияке

враження на поган, на яких вони самі не змогли вплинути і не могли повернути їх до юдаїзму.

Не маючи жодних правдивих аргументів, жодної логіки, якою можна було б подолати аргументи місіонерів, невіруючі юдеї вдалися до звичної тактики сатани перекручувати факти, чинити наклепи, розпалювати упередження, ненависть, злобу тощо. Вони викликали в місті заворушення, і натовп учинив напад на дім Ясона, у якого мешкали місіонери. Не знайшовши місіонерів, натовп з ватажками привів Ясона та інших віруючих до суддів, кажучи: “Ті, що світ сколотили, і сюди ось вони поприходили”. Якщо Ясон прийняв їх, то він учасник їхніх злочинів. Вони зрадники цієї влади та її почесного імператора Цезаря, бо навчають про іншого Царя на ім’я Ісус.

Майже таке саме звинувачення було висунуто проти нашого Відкупителя, коли Його привели на суд до Пилата. І в цьому була частка правди, адже кесарі не тільки претендували на роль цивільних правителів світу, але й на титул Pontifex Maximus, тобто головного релігійного правителя. Хоча Царство, яке проповідували Ісус і апостоли, є небесним, духовним, у посланні міститься думка про те, що у свій час це небесне правління, ця влада поширяться на справи землі, і Царство Месії буде всесвітнім – під усім небом. Ми можемо легко зрозуміти, як таке проголошення могло бути витлумачене як зрада з погляду світу, проте юдеї, звичайно, не мали жодного виправдання для використання свого впливу в цьому напрямку, бо вони добре знали, що всі надії та обітніці, якими тішився їхній народ, вели до надії саме на таке Царство. Тим не менше, їхня гордість і ненависть сліпо підштовхнули їх до несправедливої поведінки, коли вони підбурили натовп поган.

Нас зовсім не здивує, якщо в недалекому майбутньому нас так само звинуватять у зраді за те, що ми проповідуємо “Царство улюбленого Божого Сина”, яке незабаром має бути встановлене у силі та великій славі, і що його встановлення відбудеться в розпал соціальних негараздів та анархії. Нас також не здивує, якщо фальшиві християни (які не мають належного настрою серця, щоб прийняти послання Тєперішньої Правди) будуть саме тими, хто підбурюватиме проти нас натовпи і правителів.

ТІ, ЩО СВІТ СКОЛОТИЛИ

Це звинувачення висунули юдеї. Вони розуміли, що між юдаїзмом і християнством існує конфлікт, і що скрізь, де вони стикаються, не може бути нічого іншого, окрім зіткнення і конфлікту, і що одне або інше буде повалене. Так і деякі з тих, хто сьогодні сліпий до Тєперішньої Правди, ремствують на нас, використовуючи майже ту саму мову. І правдивість таких тверджень не підлягає сумніву. Євангеліє Христа дійсно створило розбіжності в юдейській системі тоді, як Євангельська Правда робить це зараз у християнстві. Саме це передбачав Ісус, коли казав: “Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, Я не мир принести прийшов, а меч... І вороги чоловікові домашні його!”. Наш досвід, як і досвід апостолів, підтверджує правдивість слів нашого Господа. Непримиренний конфлікт триває. Однак, якби юдеї лише правильно зрозуміли суть справи, їм не потрібно було б так турбуватися, бо вони знали б, що порівняно мало хто прийме послання Євангелія, і навряд чи відчували б відсутність небагатьох, що залишать їх.

Так і сьогодні. Наші дорогі друзі в різних конфесіях бояться, що Тєперішня Правда масово полонить їхніх людей. Але вони помиляються. Вона забере лише вибраних, “обраних”, а решту залишить. Пшениці відносно небагато у порівнянні до куколю. І збиранню підлягає тільки пшениця. Кукіль треба залишити у снопах – у сектантських об’єднаннях. Так буде краще. Він жодним чином не повинен потрапити до пшениці, готової до стодоли. Розділення між пшеницею і куколем не повинно було відбуватися і не могло відбуватися в минулому, але повинно і буде відбуватися зараз, під час жнив цього Віку.

Напад на Ясона та інших, очевидно, був допущений Господом не раніше, аж праця розповсюдження була виконана і ті, хто мав вуха, щоб чути, мали добру нагоду почути послання. Правителі Солуня взяли з Ясона та інших віруючих заставу, щоб застрахуватися від втрати грошей або майна і щоб ці християнські місіонери більше не піднімали ніяких заворушень. У результаті Павло і Сила зрозуміли, що їхня праця в Солуні підійшла до кінця і вони не повинні ставити під загрозу інтереси справи та своїх друзів подальшими публічними виступами.

Павло погодився, що вони повинні тихо, таємно покинути місто.

“ПИСАННЯ ДОСЛІДЖУВАЛИ ДЕНЬ-У-ДЕНЬ”

Наступною зупинкою була Верія, і там місіонери, як завжди, спочатку пішли до синагоги. Вони були приємно здивовані, побачивши, що юдеї в цьому місці такі щирі. Читаємо: “Ці були шляхетніші за солунян, і слова прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день, чи так воно є”. Отже, багато з них увірували – юдеї та греки, чоловіки та жінки. Ось рада для нас – для всіх. Ми повинні мати судження і переконання щодо Божественного Слова, але воно не повинно бути настільки нерозсудливим, щоб перешкоджати нам отримувати подальші знання з того ж джерела. Ми повинні випробувати духів, вчення, доктрини.

Це, однак, не означає, що ми повинні “хитатися й захоплюватися від усякого вітру науки”. Ми повинні знати, в кого ми увірували, і, раз переконані, не повинні легко відвертатися від належним чином утвердженої віри. Якщо ми задоволені тим, що будуємо на скельному фундаменті, даному нам у Божественному Об’явленні, ми повинні очікувати, що будь-яке подальше світло, яке прийде до нас, не суперечитиме [R4409] світлу, яке ми отримали і визнали біблійним і гармонійним з Божественним характером. Ми повинні очікувати, що все подальше світло з Божественного Слова буде узгоджуватися з основами нашої віри. Усе, що відсуває убік або робить безвартісним перші принципи доктрин Христа, потрібно негайно відкинути.

Якщо, наприклад, хтось намагається довести нам, що ми виправдані вірою в Угоду, ми повинні негайно відкинути таку річ і запевнити цю особу, що ми виправдані вірою в дорогоцінну кров Христа, і що заміна крові на Угоду означала б відмову від самих основ нашої віри, на яких ми будуємося. Так само всі доктрини, які ігнорують гріхопадіння людини, а отже, ігнорують або заперечують, що вона була створена досконалою, за Божою подобою, слід відкинути, бо якщо заперечувати гріхопадіння людини, то неминуче заперечуватиметься відкуплення і все інше, побудоване на цій доктрині відкуплення. По суті, кожен християнин, який збудував свою віру не на людських традиціях, а на Слові Господа, повинен приділяти дуже мало

уваги або вивчення різним релігійним теоріям світу. Вчення про викуп, про те, що Христос помер за наші гріхи і що ми маємо прощення через віру в Його кров, а також примирення з Богом, загалом перевіряє, випробовує, дозволяє правильно оцінити різні нові доктрини, представлені нам, і швидко показує, що вони не від Бога і не узгоджуються з Божественним Планом, осередком якого є Хрест Христа.

Ми повинні бути на осторозі навіть щодо доктрин, які визнають дорогоцінну кров. А для цього необхідне чітке розуміння Божественного Плану, що означає щоденне дослідження Святого Письма. Недостатньо того, що ми скористалися Божественно даними підручниками. Ми повинні пам’ятати, що наша пам’ять ненадійна, і якщо ми не вбираємо Слово в тій чи іншій формі, ми схильні втрачати цінні сполучні ланки, і це залишає нас відкритими для деяких прихованих атак нашого великого супротивника.

ПЕРЕСЛІДУВАНІ В КОЖНОМУ МІСТІ

Якщо місіонерам Христа доводилося були пильними і серйозними, то такими ж були і слуги омани. Юдеї Солуня дізнались, що місіонери перебувають у Верії, і одразу почали розпалювати ворожнечу й піднімати заворушення серед народу. Місіонери дійшли висновку, що це знак, що їм слід іти далі. Подумаймо, як багато ми могли б здобути, йдучи таким шляхом! Будьмо напоготові, щоб слідкувати за вказівками Господнього провидіння і, не тікаючи від переслідувань у звичайному розумінні, бути готовими йти далі, коли переслідування здаються неминучими і коли, очевидно, це можна розглядати як вказівку від Господа, що Він має для нас служіння на якійсь іншій ниві. “А коли будуть вас переслідувати в одному місті, утікайте до іншого”. Переслідуваний, св. Павло пішов до Афін, а згодом за ним туди пішли Сила й Тимофій.

“Я В СЕРЦІ СВОЇМ ЗАХОВАВ ТВОЄ СЛОВО”

Заголовний текст пригадує нам, що Слово Господа потрібне не лише як дороговказ до пізнання Його, але що воно є цінним для нас і необхідним, відколи ми знайшли Господа і стали членами Його сім’ї, зачатими святим Духом. Більше того, необхідно, щоб ми не просто знали Святе Письмо і цінували його вчення, а прийняли його Правди у своє серце. Існують

певні речі, які лежать в основі Божественного Закону і всіх його приписів стосовно нас, і ці речі неможливо збагнути одразу. День за днем, якщо ми наполегливо вивчаємо Правду, якщо ми роздумуємо над Божим Законом вдень і вночі, ми приходимо до яснішого розуміння цих великих принципів Правди – Справедливості, Любові та Мудрості, – які лежать в основі всього Божественного Правління. У міру того як ми досягаємо такого стану серця і розуму, ми пізнаємо Господа не тільки в сенсі оцінювання Його славного характеру, але й у тому сенсі, що ми можемо застосовувати ці принципи в нашому повсякденному житті – у наших вчинках, наших словах, наших думках. Той, хто не оцінить своїм

серцем Божественних улаштувань, неодмінно грішитиме проти Господа, недосконало дотримуватиметься своєї Угоди посвячення і, якщо так чинитиме, не зможе здобути найвищої нагороди, а то й взагалі не вважатиметься гідним вічного життя на будь-якому рівні існування.

Тож давайте не лише щоденно досліджувати Святе Письмо і здобувати інтелектуальне оцінювання Божественного характеру, але й роздумувати над цими одвічними істинами у своєму серці. Пізнаваймо ближче ці пункти Божественного правління. Приходьмо щораз більше до згоди з ними – до найповнішої гармонії з нашим Творцем і Його вимогами!

R4407 (1909 p.)

ПОКЛОНІННЯ НЕЗНАНОМУ БОГОВІ ДІЇ АПОСТОЛІВ 17: 16-34

Заголовний текст:

“Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятись”

(Івана 4: 24).

Св. Павло очікував приходу Сили й Тимофія, перебуваючи в Афінах, тодішньому центрі світової культури, інтелекту та земної мудрості. Афіни пишалися тим, що за одне століття свого інтелектуального панування вони дали світові більше інтелектуальних гігантів, ніж уся решта світу за п'ять століть. Єрусалим був центром істинної релігії, так само як Рим – центром світової імператорської влади, а Афіни – світовою інтелектуальною столицею. Можемо собі уявити, як св. Павло прогулювався вулицями цього великого міста, милуючись його архітектурою, найпрекраснішою у світі, слухаючи знавців науки того часу і помічаючи численні пам'ятники, якими було переповнене місто. Історик Пліній зазначає, що приблизно в той час в Афінах було понад три тисячі вуличних статуй і незліченна кількість менших зображень у приватних будинках. Більшість із них були зображеннями богів, напівбогів і героїв. Він відзначає той факт, що на одній вулиці перед кожним будинком стояла квадратна колона з погруддям бога Гермеса. Кожна брама і колона мали свого бога-покровителя. Кожна вулиця мала своє святилище.

Не дивно, що дух Павла, читаємо, кипів у ньому, коли він бачив таке інтелектуальне місто, повністю віддане ідолопоклонству, яке,

очевидно, зовсім не знало істинного Бога. Його охопило бажання розповісти цим світським мудрецам про великого Творця, про Його мудрість, справедливість, любов і силу. Він, як зазвичай, відшукав юдейську синагогу і там розмовляв з юдеями та побожними людьми, а на ринках спілкувався з усіма охочими. У деяких перекладах сказано “сперечався”, але загальноновизнано, що це слово не дуже добре передає думку оригіналу і радше означає “розмовляв” або “аргументував”. Суперечки, у звичайному розумінні цього слова, не мають великої цінності і, переважно, не приносять багато користі.

Одні називали його балакуном, вважаючи, що в його викладенні не було ні розуму, ні сенсу, натомість інші думали більш прихильно і були зацікавлені у відкритій промові. Тож Господнє провидіння відчинило йому шлях звернутися з промовою про План Віків до земних мудреців. Це відбулося на Марсовому пагорбі, ймовірно у великій будівлі, відомій як Парфенон. Апостол, мабуть, бачив сприятливу нагоду в тому, щоб зустріти розумних людей, які справді цікавляться Євангелієм, яке він збирався проголошувати. Однак цікавість афінян, як і деяких людей сьогодні у світі, була поверхневою. Вони хотіли слідкувати за кожною новою теорією, і особливо за тим, щоб краще захищати власну позицію, до якої вже були прихильні.

ВИ НАДТО ЗАБОБОННІ

Наш загальний переклад (KJV – переклад Короля Якова) каже, що апостол розпочав свою

промову зі звинувачення своїх слухачів у надмірній забобонності. Якою б правдивою не була ця заява, вона була б нерозумною, оскільки з самого початку і безпідставно образила б його слухачів і викликала б у них упередження. Тому ми зробимо правильно, коли перекладемо слова “надто забобонні” як “надто релігійні”. І цей переклад добре вписується в подальшу проповідь. Апостол показав, що рукотворними зображеннями вони визнавали незліченну кількість богів. На додачу він бачив жертovníк невіданому Богові. У певному значенні слова це була надмірна релігійність, нерозумна. Розум мав би навчити їх того, чого нас вчить Об’явлення, а саме, що є лише один живий і справжній Бог. Розум, що блукає і хапається незліченної кількості богів, справді надто релігійний і недостатньо мудрий.

“НЕЗНАНОМУ БОГОВІ”

Напис на одному з вітварів “Невіданому Богові” став лейтмотивом проповіді апостола. Він проповідував істинного Бога і посланого Ним Ісуса Христа. Він показав Божественну справедливість і її вимоги, які ми, занепалий рід Адама, не в змозі виконати. Таким чином ми знаходимося під осудом і недостойні вічного життя. Він показав, що Бог так полюбив світ, що послав Свого Сина, щоб Той став задовільною ціною за нас, викупив нас від осуду смерті і дав нам привілеї воскресіння. Він пояснив, що цей [R4410] істинний Бог не був ні каменем, ні деревом, що не існувало жодної Його подоби, і, як проголошує наш заголовний текст, “ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятись”. Він звернув їхню увагу на більшого Бога, ніж вони були здатні собі уявити. Він показав довжину і ширину Божественної любові – що вона не обмежується однією нацією чи народом, але що Бог створив з однієї крові всі народи, щоб вони замешкували все обличчя землі, встановивши призначений час, коли вони повинні пізнати Його, відповідно до їхнього місцеперебування, тому що Він бажає, щоб усі шукали Його і, шукаючи, знайшли.

Як вірно! Господь об’явився декому з нас, притягнувши нас, щоб ми пізнали Його і мали нагоди для подальшого пізнання і благодаті. Але багато хто все ще перебуває в невіданні. Його час, Його пора привести їх до пізнання Правди ще повністю не настав. Його знаходять ті, хто прагне знайти, хто є в розладі з гріхом,

хто шукає Бога з бажанням знайти Його. Тільки до цього класу Він звертається. Як ми радіємо, що, зібравши “вибраних” цього Євангельського віку, він остаточно змусить кожне коліно схилитися, кожен язик визнати, і знання про Господа наповнить усю землю!

Апостол, звертаючись до філософів, говорив з погляду розуму, не намагаючись вести дискусію з погляду Божественного Об’явлення, як він зробив би, якби говорив з громадою юдеїв або християн. Таким чином, для афінських варварів і стоїків він став філософом, щоб краще допомогти їм зрозуміти істинну філософію і План Віків. Наприклад, якби він говорив з юдеями чи християнами, він міг би відзначити той факт, що всі, хто поза Христом, перебувають поза Божественною милістю і під Божественним осудом; але, звертаючись до цих філософів, він виклав Правду з іншого погляду. Він звернув увагу на факт, що в певному сенсі слова вся людська сім’я є братами і всі вони є Божими дітьми, нащадками. Зверніть увагу на логіку цього. Якщо людство є Божими нащадками, то воно, як Його діти, повинно в якійсь мірі бути схожим на Нього. І якщо це так, то золоті, срібні та кам’яні зображення є жалюгідним відображенням істинного Бога. Сама людина, як дитина, як нащадок Бога, краще представляє Його, особливо у більш піднесених елементах свого характеру.

“НЕ ЗВАЖАЮЧИ Ж БОГ НА ЧАСИ НЕВІДОМОСТІ”

Павло передбачив запитання своїх слухачів: “Чому ти прийшов саме зараз, щоб розповісти нам про цього Бога? Якщо він наш Творець, а ми Його діти, то чому Він не дав нам послання давно тому? І чи винні ми в тому, що не поклонялися Йому, коли не знали Його?” Апостол відповідає: “Ви не несете відповідальності аж до сьогоднішнього дня. На таке невігластво чи ідолопоклонство Бог не зважав, залишав його непоміченим, бо до цього часу Його великий план не досяг того етапу розвитку, який би дозволив дати вам це послання. Тепер це послання є для вас. Бог послав його. Він наказує всім людям скрізь каятися у гріхах, у всій неправді, наказує повернутися до згоди з Ним.

Хтось може запитати: “Чому саме тепер він наказує людям каятися більше, ніж раніше?” Відповідаємо, що апостол пояснює це тим, що

тепер Бог наказує всім людям скрізь каятися, бо Він призначив інший день суду. На першому суді Адам був визнаний недостойним вічного життя і засуджений на смерть. Весь його рід розділив його смертний вирок. Але тепер, у свій час, Христос відкупив Адама і його рід від цього смертного вироку і відкрив шлях для призначення іншого дня суду, випробування для вічного життя або вічної смерті. Це друге випробування, або судний день, не буде стосуватися лише тих, хто житиме в той час, але всього роду, кожного народу, нації, племені і мови, “всіх людей скрізь”. Це означало б пробудження мертвих. Інакше мільйони людей, які вже померли, ніколи не могли б мати Божої благодаті і ніколи не могли б мати нагоди або участі в ній. Доказ, що все це було Божим наміром і що Він може підняти мертвих, як вказує св. Павло, вже продемонстрований фактом, що Той, хто відкупив рід Своєю смертю, встав із мертвих і у відповідний час буде готовий виконати всі умови Божественного Плану, маючи справу не тільки з живими, але й з мертвими, і даруючи всім благодатну можливість мати вічне життя. Така благословенна можливість тепер представлена тим, хто чує.

ДЕХТО НАСМІХАВСЯ З ВОСКРЕСІННЯ

Жодна інша релігія, крім релігії Біблії, не вчить про воскресіння мертвих. Всі інші вчать, що смерть – це обман, і коли люди помирають, вони насправді стають більш живими; коли вони втрачають свідомість, вони насправді стають більш знаючими. Тільки Біблія вчить, у згоді з голосом нашого розуму, що мертві є мертвими і “нічого не знають”. Тільки Біблія вчить, що майбутнє життя залежить від воскресіння мертвих. Тільки Біблія вчить, що відкуплення мертвих залежить від смерті нашого Господа Ісуса. Тільки Біблія вчить, що Відкупитель повинен прийти вдруге, але не для того, щоб знову страждати, не як людина, а як Господь життя і слави на духовному рівні, щоб змінити Свою вибрану Наречену до Своєї природи, з'єднатися з нею у славі Свого Царства і встановити серед людей давно обіцяне царювання праведності, про яке ми молимося: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі”.

Тогочасні філософи Афін, як і філософи наших днів і кожної епохи, висміювали вчення

про воскресіння мертвих. Деякі з них повністю заперечували майбутнє життя, інші вважали, що людське життя триває і є незнищеним. Всі вони були в опозиції до біблійного вчення про смертний вирок, відкуплення смертю та воскресіння зі смерті. Інтерес до вчення апостолів у більшості зник, коли вони дізналися, що вся філософія ґрунтується на воскресінні мертвих. Для мирського розуму ніщо не здається настільки ірраціональним і нерозумним, як ця риса християнської релігії. Це вчення сьогодні стає випробуванням для багатьох. Мало хто може його прийняти. Але всі, хто не прийме його, неодмінно потраплять у пастку помилок, які ворогові дозволено розставити зараз, щоб спіткнулися всі, хто відкидає Божу пораду.

НЕ БАГАТО ВЕЛИКИХ І МУДРИХ

Проте місія апостола не була марною, бо читаємо, що “деякі мужі пристали до нього” – прив'язалися до нього. Правда – магніт, який притягує до себе серця з відповідним характером. Апостол не сподівався повернути багатьох цих філософів. Він знав, що не так багато мудрих, багатих, великих чи вчених цього світу може бути серед тих, кого Господь кличе в даний час, щоб вони становили Наречену Христа. Він знав, що їхній час почути це послання прийде в Тисячолітті – у день суду, випробування, про який він щойно говорив. Деякі, відмовляючись слухати далі, сказали: “Про це будемо слухати тебе іншим разом”. Але якщо Правда не промовила до них одразу, то цілком сумнівно, що вона промовить до них пізніше.

Чи не діє цей принцип і сьогодні? Хіба не правда, що Господь шукає лише “Малу Черідку”? Хіба не правда, що прийняття Правди вказує на тих, кого притягнув Господь і хто є ведений Його святим Духом, а нездатність побачити її красу і силу свідчить про недостойність її? Задовольняймося, якщо можливо, тим, що ми знаходимо і благословляємо Правдою тих, кого Господь, наш Бог, покликав і притягнув, а інших залишмо, представивши їм Правду, на “свій час”. Осуд смерті триватиме над усіма, окрім дому віри, до часу встановлення великого Царства. Тоді Ізраїль буде благословенний згідно з умовами Нової Угоди, натомість зараз, під час страждань Голови, в яких Тілу дозволено брати участь, готується кров для запечатання, кров Христа. Тоді, згідно з засадами цієї Нової

Угоди (Закону), сліпі очі Ізраїлю розплющатся, його глухі вуха відчиняться, і примирення стане для нього повним. Відомо, що цей привілей примирення буде відкрито всьому людству, яке, ставши прозелітами, зможе розділити з Ізраїлем благословення Нової Угоди. Яким славним буде наш привілей, якщо ми виявимося вірними: разом з нашим Господом впроваджувати в дію цю Нову Угоду і, як її Посередник, благословити Ізраїль і весь світ!

НАШ ЗАГОЛОВНИЙ ТЕКСТ

Ми повинні постійно пам'ятати, що Бог, з Яким ми маємо справу, є духовною істотою з необмеженою силою; що Він може читати навіть думки і наміри нашого серця, і що будь-яке поклоніння або служіння з нашого боку, яке Він може прийняти, повинно бути чесним, від

щирого серця – у душі і правді. Він шукає лише тих, хто поклоняється Йому, а таких на сьогоднішній день дуже мало. Коли Угода Благодаті збере весь дім віри – Царське Священство і Велику Громаду позаобразних левитів, – тоді, як засіб поширення Божої прихильності, Нова Угода сприятиме тому, щоб тисячі людей у світі були примушені до праведності, щоб усі могли побачити, відчути Божу любов і благословення праведності, і всі, хто захоче, могли прийти в серці до згоди з Ним і, відповідно, зазнати Рес-титуції, переписування Божественного Закону в самому характері, в самому естві. Проте в кінці лише ті зі світу, хто буде поклонятися Богові в душі та правді, отримають остаточне схвалення і вічне життя за межами Тисячолітнього віку.

R4409 (1909 p.)

“НАЙБІЛЬША МІЖ НИМИ ЛЮБОВ” 1 КОРИНТЯН 13: 1-13

Заголовний текст:

*“А тепер залишаються віра, надія, любов, оці три. А найбільша між ними любов”
(1 Коринтян 13: 13).*

ЦЕРКВА в Коринті була заснована майже п'ять років перед тим, і на її долю випало чимало випробувань і Божественних провидінь. Звертаючись до коринтян з цим посланням, св. Павло, очевидно, добре знав їхні потреби і прагнув донести до них Божественне послання благодаті та правди. Можливо, апостол не усвідомлював, наскільки велику справу він робить і якими далекосяжними будуть рамки його настанов. Можливо, для нього було краще, що він не знав, наскільки важливим було його служіння всій Церкві Євангельського віку як мовного знаряддя його Господа. Таке знання могло бути для нього надто важким і могло зробити зарозумілим. Саме від такого стану речей Господь застерігав, дозволяючи йому далі мати “в тіло [R4443] колочку”, про яку ми говорили в нашому минулому уроці.

Апостол говорив про Божі “дари” для ранньої Церкви, які були замінені їй на інші благословення, якими вона користується зараз. У них не було Біблії, як у нас, не було конкордансів або підручників для вивчення Біблії. Вони потребували чудесного “дару мов”, щоб збиратися раз

на тиждень і вивчати Господнє послання. Вони потребували, щоб це послання приходило саме в такий чудесний спосіб, щоб вони могли краще його оцінити і щоб воно було від Господа, а не від них самих. Це також створило нагоду для іншого дару – “вияснення мов”. Ці різні дари громадили їх до купи, давали напучування, будували, аж поступово були зібрані книги Нового Завіту. Після смерті апостолів і подальшого припинення “дарів” цих Божественних провидінь писаного Слова було цілком достатньо, вони були чимсь кращим, як про це говорить апостол у нашому уроці.

У згаданому посланні св. Павло поступово підводить розум своїх читачів до вищої оцінки благословень, якими вони користувалися. У розділі, що передує нашому уроку, він звертає увагу на ці факти і на єдність Церкви, а також на Божественний намір, щоб кожен член любив один одного і співпрацював з ним. Він вказав на те, що вони надають занадто великого значення “дару мов”. Хоча цей “дар” мав належне місце в Церкві як благословення, ще вищий урок полягає в здатності представляти Правду добре зрозумілою мовою. Апостол признався, що може розмовляти більшою кількістю мов, ніж будь хто з них, і все ж вказав, що вважає за краще говорити тією мовою, яку розуміють

його слухачі. Врешті-решт, представляючи свій аргумент, він перейшов до нашого сьогоденішнього уроку і дав його як кульмінацію своїх попередніх порад.

МОВА ЛЮБОВІ ВИЩА ЗА ВСЕ

Апостол сміливо виклав велику Правду, яку дедалі більше визнає християнський народ скрізь у міру розвитку на подобу характеру свого Відкупителя, у міру його розвитку як Божих дітей. Св. Павло стверджує, що не знання, не мудрість, не таланти, не “дари” будь-якого роду, але Любов є тим, чого найбільше треба шукати, бо Бог є Любов, і тому всі, хто хоче догодити Богові, повинні розвивати цей характер, цю вдачу, і ніхто, згідно з Божественним Законом, ніколи не матиме повного Божественного схвалення або вічного життя на будь-якому іншому рівні існування без повного утвердження в серці, в характері цієї Божественної прикмети – любові. Тому “Любов – виконання Закону”.

Св. Павло переконливою мовою каже, що якби він володів усіма мовами землі й неба і міг говорити ними досконало й красномовно, це все одно не було б доказом його гармонії з Богом і прийняття до вічного життя. Якщо він буде робити все це поверхово, навіть говорячи про Божественний характер та в інтересах і ради благополуччя своїх ближніх, він все одно робитиме це не від серця, а буде подібний до дзвінкої міді або гучного кимвалу. Отже, аргумент полягає в тому, що мови не повинні розглядатися як доказ християнського характеру.

Далі він говорить про пророцтва, ораторство, розуміння таємниць, знання та наявність віри пересувати гори, і запитує: “Хіба ці здібності не означають славного розвитку і повного прийняття Богом та запевнення вічного життя?”. На що відповідає: “Ні, жодна з цих здібностей або всі ці здібності, якими б вартісними вони не були, у Божественній оцінці не матимуть жодної цінності, не принесуть нам жодної користі, якщо не з'єднаються з любов'ю і не будуть засновані на любові”. Наскільки його аргументація підносить цю прикмету любові в наших очах! Далі він каже, що хоча б ми віддали все наше майно, щоб нагодувати бідних, і хоча б наші тіла, як мучеників, були спалені на вогнищі, але мотивом, почуттям, що стоїть за бажанням дати і за терпінням мучеництва,

не буде любов, то не буде жодної нагороди – це не принесе нам жодної користі.

СКЛАДОВІ ЕЛЕМЕНТИ ЛЮБОВІ

Для тих з Господнього народу, хто ніколи не досліджував, що таке любов, які її елементи, складові частини, пропозиції апостола будуть здаватися одкровенням. Він перераховує дев'ять складових:

- (1) Терпіння – “Любов довготерпить”;
- (2) Лагідність – “Любов лагідна” (Хом.);
- (3) Великодушність – “Любов не заздрить”;
- (4) Покора – “Любов не величається, не надимається”.
- (5) Ввічливість – “Любов не поводитьсья нечемно”;
- (6) Безкорисливість – “Не шукає тільки свого”;
- (7) Вихованість – “Не рветься до гніву”;
- (8) Простодушність – “Не думає лихого”;
- (9) Чесність – “Не радіє з неправди, але тішиться правдою”.

Яким чудовим був би цей світ, навіть з усіма його фізичними болями, якби кожен член нашого роду був досконалим у цих перерахованих прикметах! Однак було б марною тратою часу плакати за тим, чого ми не маємо, або безпідставно докоряти нашим ближнім і друзям за те, що вони, як і ми, не є досконалими в любові. Справді, чим більше ми розуміємо вчення Божого Слова, тим більше можемо мати співчуття до бідного “стогнучого створіння”. У певному сенсі слова, наші симпатії спрямовані на цей славний критерій, який апостол ставить перед нами. Ми не можемо співчувати злу, помилкам, неправді. Це нам не властиво. Але, розуміючи ситуацію, ми можемо співчувати нашим ближнім і самим собі, бо ми перебуваємо в занепадому стані, в якому ніхто з нас не може робити те, що хотів би.

Ключ до цієї ситуації у Святому Письмі полягає в тому, що ми, як рід, народилися і сформувалися в беззаконні, що в гріху зачали нас наші матері. Лихо гріха, недосконалості і смерті, що впливає на нас морально, розумово і фізично, завдало шкоди всьому світові і зробило нас, за словами апостола, “стогнучим створінням”. Це знання фактів, яким володіє мало хто, яке розуміє і цінує мало хто, повинно було б зробити цих небагатьох особливим народом в їхньому повному любові співчутті та доброті до ближніх

у їхніх негараздах! На жаль, складність полягає в тому, що навіть ці нечисленні, хто знає згадані факти з Божественного Слова, мають настільки вкорінений егоїзм і настільки пригнічені турботами цього життя, що їхні симпатії часто не є такими, якими мали б бути.

ЗВЕРНЕННЯ ТІЛЬКИ ДО НОВОГО СТВОРІННЯ

Саме з цих причин Святе Письмо не звертається до природної людини, адже її розум настільки просякнутий егоїзмом, що її жалісні очі й співчутливі вуха майже зачинені. Замість того, щоб звертатися до природної людини загалом, Святе Письмо показує, що Господь особливим чином притягує до себе деяких, наділених певними прикметами серця і розуму, і особливим чином веде їх до пізнання Відкупителя, залишаючи за ними право прийняти або відкинути пропозицію Божественної благодаті і прощення. Ті, хто відгукується, отримують ще більше світла, і якщо вони далі відгукуються, то будуть вважатися виправданими через свою віру в Ісуса і Його Кров. Тоді їм надаються особливі можливості і заохочення до повного посвячення себе Господу і служінню Йому назавжди – до самої смерті. Якщо вони далі відгукуються і посвячуються, то приходять туди, де Господу до вподоби вважати їх мертвими для земних речей, згідно з їхнім свідченням, і дати їм зачаття святим Духом та славні обітниць Його Слова, і вважати їх Новими Створіннями у Христі – членами Тіла Відкупителя, яким є Церква.

Тепер вони досягли щабля, де як Божі діти повинні йти до школи і розвиватися в знанні та розвивати характер, щоб стати справді придатними, підготовленими, відповідними для вічного життя і частки зі своїм Відкупителем у Його Царстві.

УРОКИ ШКОЛИ

Коли ми йдемо до Школи Христа, урок, який ми отримуємо, у цілому виражений словами Великого Учителя: “Отож, будьте... як... Отець ваш Небесний”. Цю ж думку подає нам апостол, коли запевняє, що Бог визначив, що тільки ті, які стануть копіями його дорогого Сина – схожими характером – можуть бути Його співпадкоємцями в обіцяному Царстві. Ми не знали, що від нас вимагається так багато, коли йшли до Школи

Христа. Ми не розуміли всього, що робили, коли посвячувалися до самої смерті в служінні праведності. Однак ми нічого не втратили, бо те, що було нам дано і що ми посвятилися чинити, включає в себе все, що є в наших силах, і не більше – аж до самої смерті. Отже, жоден урок, який ми можемо отримати, не виходить за межі нашої угоди, нашої домовленості.

Апостол у спектрі любові, наведеному в цьому уроці, окреслює різні частини великого уроку Хриstopодібності, яка є Богоподібністю. Він показує характер, який Бог хоче, щоб ми мали, і який Він визначив, що ми повинні мати, щоб бути гідними Божого дару – вічного життя через Ісуса Христа, нашого Господа.

ЛЮБОВ У ПОРІВНЯННІ

Любов усе зносить, вірить усьому, сподівається всього, усе перетерпить. Її складові, такі як терпеливість і лагідність, є любов'ю у сенсі готовності зносити, терпіти всілякого роду протидію там, де вона бачить відповідний предмет свого співчуття. Вона вірить усьому в тому сенсі, що не є для того, щоб сумніватися, не вірити, ставити під сумнів мотиви і правдивість своїх ближніх. Лише після отримання повних і переконливих доказів протилежного вона перестає вірити. Любов сподівається всього в тому сенсі, що бажає благословення всім, з ким має справу, і постійно намагається, згідно зі своїм бажанням, робити їм добро. Любов усе зносить у тому сенсі, що її не можна загасити там, де є щось, у чому вона може належно проявити себе. Ці [R4444] прикмети, якщо дивитись на них з іншого погляду, можна інтерпретувати так: “Усе зносить”, тобто витримує тиск з усіх боків, не будучи зламанною; “Вірить усьому”, тобто сповнена віри в Божественні обітниць та устрій, ні в чому не сумніваючись; “Сподівається всього” в тому сенсі, що ця досконала любов до Бога дозволяє серцю бути сповненим довіри до Всемогутнього, на любов Якого вона покладається; “Все терпить” у тому сенсі, що душу, з'єднану з Богом Любові узами любові, неможливо зламати, неможливо подолати, бо такою є Божественна воля, Божественний устрій. Бог не допустить, щоб спокуси були більшими, ніж вона здатна витримати, але при кожній спокусі дасть шлях до порятунку.

Апостол проводить порівняння між любов'ю та деякими “дарами”, які коринтські брати, зрозуміло, високо цінували. Він хоче, щоб ми всі побачили, наскільки нескінченно вищою є Любов від будь-якого з цих дарів, якими так раділа рання Церква. Любов – це не дар, а зростання, плід, який потрібно розвивати в саду нашої душі і дбайливо доглядати, щоб він належно розвивався. Він каже, що Любов ніколи не минає; минають інші речі, а саме: здібність пророкування, тобто ораторства, дар мов, знання тощо. Вони втратять свою цінність, оскільки умови, що змінюються, великою мірою позбавлять такої необхідності. Пророкування промине, дар мов припиниться, а знання зникне. Апостол стверджує, що все це неминуче закінчиться, коли прийде досконалість, бо всі наші дари і таланти недосконалі. Напевно, з нашою славною “переміною” у Першому Воскресінні і з впровадженням Тисячоліття наші умови будуть настільки іншими, що багато речей, які високо цінуються в меншому світлі і в несприятливих умовах сьогодення, втратять тоді свою цінність. Так само колись кремій був цінним для запалювання вогню, але зараз ним не користуються, бо його витіснили сірники, електричні лампи тощо. Однак багато з цих дарів, включаючи дар мов, загинули задовго до ранкового світла Тисячоліття – припинилися незабаром після смерті апостолів, тому що ці дари передавалися тільки апостолами.

Далі апостол порівнює дари Духа з плодами Духа і показує, що перші, порівняно з останніми, були немов іграшки дитинства в порівнянні з цінностями дорослого життя. “Коли я дитиною був, то я говорив, як дитина... Коли ж мужем я став, то відкинув дитяче”. Так і дари мов, виявлення мов і т. д. були дані Церкві в її дитячому стані і служили тоді корисним цілям, але цілком могли бути забрані, коли Церква вийшла з дитинства і набула сили та розвитку, пов'язаного з більшим знанням великого Божого Плану. Молоко Слова і твердий харч Слова були призначені Богом для розвитку членів Тіла Христа, доки всі вони не досягнуть зрілості чоловіка в Христі. Чим більше розвинений християнин, тим впевненіше він буде знати, що дари Духа були лише дитячою забавкою, яку слід було доповнити плодами Духа, набагато ціннішими для Церкви в її розвиненому стані.

Далі св. Павло вказує нам на те, що ми живемо не лише для сьогодення, але передусім для майбутнього; і що все, що ми можемо розвинути тут і що буде з нами у вічному майбутньому, безумовно, повинно бути для нас найважливішою річчю, яку ми повинні придбати. Він хотів би, щоб ми побачили цю найважливішу для християнина річ – любов, – Любов, яку він описав. Наші знання, мови і т. ін. теперішнього часу – це лише тіні великих можливостей, які будуть нашими, якщо ми досягнемо славних благословень Першого Воскресіння. Яким би яким не був наш зір у теперішньому часі, він виявиться лише темрявою в порівнянні з повним світлом славного ранкового часу. Там, де зараз ми бачимо мов крізь мутне скло, тоді ми побачимо віч-на-віч. Тепер ми знаємо частково; тоді будемо знати, як пізнані ми.

ВІРА, НАДІЯ Й ЛЮБОВ

Св. Павло хотів, щоб Церква побачила, що віра, надія й любов, три плоди Духа, набагато вищі за всі “дари” Духа, тому що вони перебуватимуть весь вік. До ранку Тисячоліття ми потребуватимемо віри, потребуватимемо надії, потребуватимемо любові. Без них ми не зможемо обійтися. Без них ми не зможемо досягти жодного прогресу слідами Ісуса. Але якщо ми спробуємо порівняти ці недосконалі якості між собою, то, як він вказує, найголовнішою з них є любов. Чому вона найголовніша? Тому що це Божественна прикмета, без якої, з усіма іншими наявними прикметами, ми все одно будемо незадовільними для Бога. Це – прикмета, яка триватиме всю вічність. Ми завжди потребуватимемо любові, якщо хочемо перебувати в Божественній ласці. Що стосується віри й надії, хоч і чудових прикмет, то прийде час, коли вони будуть поглинуті тим, що видиме, плодами, реаліями славного стану спільності з Господом. Але Любов ніколи не мине. Серед усіх благодатей Духа вона є найвищою і вічною.

Лише через серйозні хибні уявлення про Любов нам необхідно і навіть доречно нагадувати нашим читачам словами апостола, що ця прикмета любові не є просто формою сповнених любові слів, не є просто добрими словами і посмішками, але вона глибоко входить у нашу природу і містить в себе наші вчинки і почуття серця (1 Ів. 3: 18).

“ЯК ЯННІЙ ТА ЯМВРІЙ”

“Як Янній та Ямврій протиставилися були Мойсесві, так і ці протиставляться правді, люди зіпсутого розуму, неуки щодо віри. Та більше не матимуть успіху, бо всім виявиться їхній безум, як і з тими було. Ти ж пішов услід за мною наукою, поступованням, заміром, вірою, витривалістю, любов’ю, терпеливістю, переслідуваннями та стражданнями, що спіткали були мене в Антіохії, в Іконії, у Лістрах, такі переслідування переніс я, та Господь від усіх мене визволив. Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані. А люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злому, зводячи й зведені бувши. А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти”
(2 Тимофія 3: 8-14).

НАС запитують, чи можна застосувати це місце Писання до теперішнього часу, і якщо так, то як розуміти вираз “люди зіпсутого розуму”? Чи слід шукати їх серед моральних злочинців?

Відповідаємо, що ми повинні розуміти цей вірш Писання як такий, що стосується теперішнього часу. Ми повинні вміти знаходити сьогодні класи, що відповідають Яннію та Ямврію. Апостол виразно говорить перед цим: “Знай же ти це, що останніми днями [цього віку] настануть тяжкі часи”. Безсумнівно, апостол мав на увазі, що ми повинні шукати виконання його слів у “жнивях”, тобто в кінці Євангельського віку.

Ми не повинні очікувати, що ці облудники в Церкві будуть моральними прокаженими, нечестивцями. Безсумнівно, сатана занадто мудрий, щоб використовувати таких як свої знаряддя, знаючи, що він може краще досягти своїх цілей через тих, хто, принаймні, зовні буде моральним і релігійним. Зауважте, що апостол не сказав “неуки щодо моралі”, але “неуки щодо віри”. Він не говорить про людей зіпсованої моралі, але про людей зіпсутого розуму – людей, чий розум став розбещеним, зміненим, перекрученим у відношенні до Правди. Той, хто не бачить жодного виконання цього пророцтва і все ще вірить, що ми живемо наприкінці Євангельського віку, повинен негайно почати шукати їх і намагатися їх визначити.

Цей уривок, що перебуває в гармонії з багатьма іншими місцями Святого Письма, запевняє нас у випробуваннях віри, які слід очікувати в цей, наш день. Згадаймо слова апостола про

вогонь цього дня, який випробує діло кожної людини, яким воно є, – золото, срібло, коштовне каміння, дерево, сіно, соломку. Згадайте слова пророка Малахії, що в цей час особливий Посланець Нової Угоди буде сидіти як перетоплювач і очищувач срібла. Згадаймо пояснення пророка Давида про наш день – про стріли, моровиці, камені спотикання тощо, а також слова про те, що тисяча впаде поряд з нами.

Не забуваймо також твердих запевнень нашого Господа, що Він збереже Своїх, вибраних – тих, хто намагається вчинити своє покликання та вибрання певним. Пам’ятаймо слова про це вибране Тіло Христа: “Впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде... бо Господа... ти учинив за своє пристановище”. Захищеними будуть ті, хто живе дуже близько до Господа не тільки зовні, але й у почуттях свого серця. Ці вибрані мають запевнення, що Бог дасть Своїм посланцям доручення щодо них, так що їхні ноги не розіб’ються об камінь спотикання, але Божественно призначені знаряддя Єгови піднімуть їх і понесуть (Пс. 91).

Згадаймо ще раз запевнення апостола, що хоча цей день прийде на багатьох “як злодій”, “як сітка”, і вони не уникнуть пасток, однак вірні не будуть у темряві. Пам’ятаймо запевнення нашого Господа, що хоча слід очікувати випробувань і труднощів, які, якби це було можливо, звели б навіть вибраних, все ж таки цих вибраних не вдасться звести. Вони будуть такими близькими до великого Пастиря, що розрізнятимуть Його голос і не будуть обмануті іншими – з класу Яннія та Ямврія (Мр. 13: 22).

Пам’ятаймо також слова апостола: “Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати” (Еф. 6: 13). Він змалював зброю, захист, який буде наданий певному класу, – шолом, панцир, щит, меч духа, і чітко вказав, що цей захист буде наданий на “день злий”, яким завершиться наш вік. Він особливо наголосив, що хоча ця зброя буде доступна для всього Божого народу [R4439], щоб її одягнути, проте лише ті, хто її одягне, будуть у безпеці. Чому, запитаєте ви? Відповідаємо, що це одне з Божих випробувань, яким Він хоче переконатись у нашій любові, нашій відданості, нашій вірності Йому. У кого мало любові, той недбало ставитиметься до подробиць Божественного Плану Віків. Вони не матимуть часу досліджувати Святе Письмо.

Вони не будуть налаштовані використовувати зброя, які Бог вживатиме для надання цієї зброї в цей злий день, і віддаватимуть перевагу якомусь сектантському клейму цієї зброї або наполягатимуть на тому, що вона повинна походити невідомо звідки, або відмовляться носити зброю, яку вони не виготовили самі, або відмовляться від допомоги, щоб одягти цю зброю світла.

Усі такі заперечення, можемо бути певні, свідчатимуть Господу про нелояльність, зарозумілість, свавілля, брак покорності тощо, несумісні з умовами Його “поклику”. Він шукає тих, хто впокорується, хто радий за будь-яку ціну мати Його Правду, чиє серце, довгий час зголодніле, є спраглим і голодним Правди, хто знає голос Пастиря і знаходить в Його посланні те, що “задовольняє прагнення, як ніщо інше”. Вони з радістю візьмуть цю зброю і, ставши вірними дослідниками, зроблять її своєю – одягнуть її. Вони будуть триматися, тоді як інші впадуть поряд.

Ті, хто відпадає, частково просвітившись, це здебільшого ті, хто ніколи належним чином не докладав зусиль, щоб пізнати, щоб зрозуміти Божественний План. Їхній непослух словам Господа через апостола, їхнє нехтування тим, щоб одягнути зброю, доводить, що вони не належать до класу, якому Господь віддає перевагу в теперішньому “вборі”.

З іншого боку, нас не повинно дивувати, що деякі, які вісімнадцять років носили цю зброю, вісімнадцять років розповідали нам і проповідували іншим про її цінність і необхідність, скидають її зараз, в останню, так би мовити, годину. А тепер, коли ворог поруч і боротьба триває, вони запевняють нас, що ця

зброя виявилася ненадійною, що вони самі були обмануті і обманули інших, і що тепер вони скинули її, обмінявши на нову, їхнього власного виробництва і клейма. Ми співчуваємо таким.

Безсумнівно, за часів Мойсея було багато людей, які зовсім не симпатизували йому і його словам, але які залишили його в спокої і не заважали. Янній і Ямврій, навпаки, спеціально виступали проти Мойсея і намагалися звести нанівець міць його слів перед фараоном і єгиптянами, якоюсь мірою імітуючи його вчинки. Невідомо, чи були ці двоє чоловіків євреями, чи ні. Їхні імена більше ніде не згадуються у Святому Письмі, хоча згадуються в юдейському Талмуді, де наведені єврейські імена виправдовують висновок, що вони були євреями, які, щоб вислужитися перед фараоном або додати собі слави, чинили опір Мойсею і представленню ним Божественної Правди, прагнучи звести нанівець вплив останньої. Чи не бачимо ми чогось подібного в умовах сьогодення? Чи немає серед нас тих, про кого св. Іван говорить, що вони вийшли від нас, бо вони не з нас? Хіба вони, замість того, щоб допомагати в Живій Праці, не намагаються тепер усіма наявними силами протидіяти їй, зводити її нанівець, применшувати її вплив? Але св. Павло заявляє, що вони не матимуть успіху, бо всім “виявиться їхній безум”, як це сталося з Яннієм та Ямврієм – через їхню нездатність перешкодити Господньому ділу.

Залишмо такі справи Господу, щоб Він винагородив і виправив їх у свій час і в свій спосіб. Намагаймося терпеливою наполегливістю у добрих ділах, лояльністю, вірністю чинити своє покликання та вибрання певним.

R4438 (1909 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.